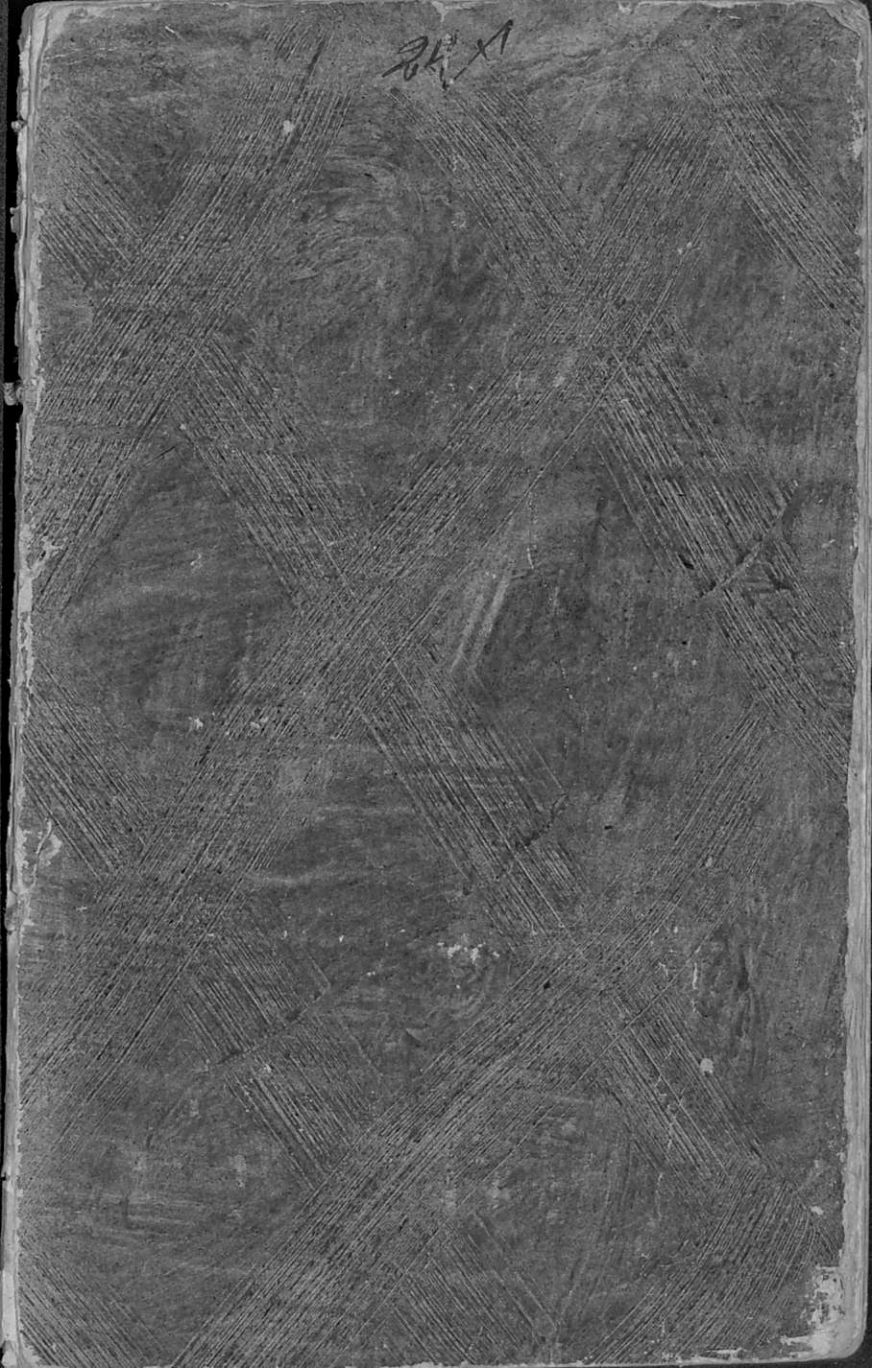

1841

Carl N. Reichman.

Wähän
Lotunta,
Kolmessa Jaksoluokassa.

• Paljasta lupilupaista Satuja. •

Kokoonpannut ja ulosandanut
HERMAN EMANUEL HORNBERG.

Wiihuri,
Walmistetut A. Cederwallerin Kir-
janpainossa, **Wuonna 1818.**

Sille

Korkiammasti-wapaasukufelle ja forkiasti-
syndyneelle

Wapaaherralle

Sille Ruobertti Henrikki
Rehbinderille,

Wallan-Sihtieri Suomalaisille Toimituksille,
Ditia Kammariherra, Ditia Wallan-Neuwon-
andaja, Howi-Dikeuden Neuwonandaja,
Ritari Kejsarillisesta Pyhän Ladimerin
Ordenin Toifesta ja Pyhän Anna Or-
denin Ensimmäisestä Laksista;

nämät lauffilliset, nuoruuden wiljellyksen
hedelmät, on arwion-ulosharjoitta-
misen alla,

Tallessa nöyhyydessä

Teille

tarjoa tohtinut

Kääntäjä.

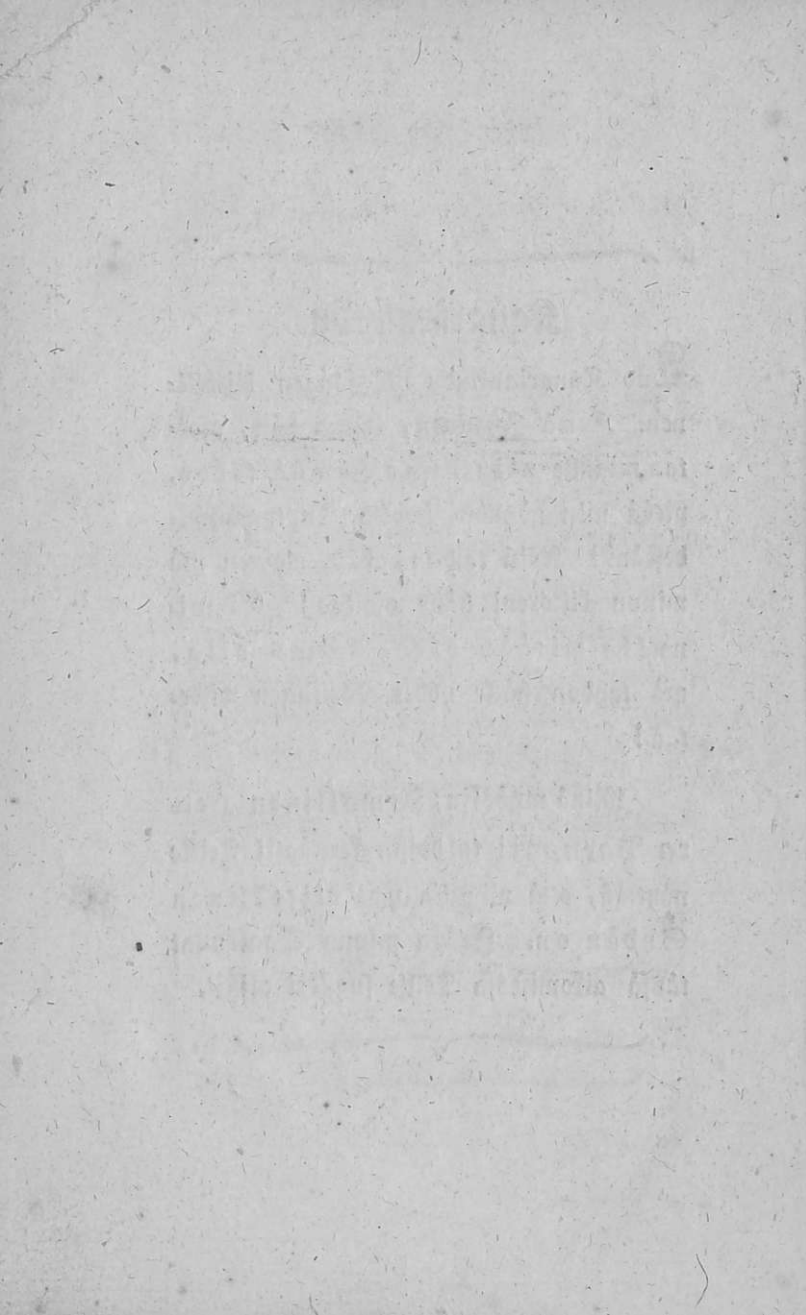

Kanarianlindu.

Tuo Kanarianlindu oli sangen kiltollinen. Hyvä Ihminen, lausui hän, osottaa minulle niin usiäa hywää teko, pitäk niin nöyrästi huolta Tyytyväisyydestäni! Kuin taidan, kuin woinen mä minun kiltoreni hälle osottaa! Ei minulla mitään ole. Annas olla, mä tahdon hälle yhden Weisuisen wiser-tää!

Minä myöskin, Armollinen Herrara Paruoni! tahdoisin kernaasti Teille näyttää, että minulla yri kiltollinen Sydän on. Jospa minun Saakkunat tässä aikomisessa Teille suosiori olisijt.

Ensimmäinen Jako: Luokka.

Kyndörastas ja Kanarianlindu.

Yri Kanarianlindu rippui yhden Kyndörastaan tykönä Hispan *) Kamiossa; ja opetteli, ilman että kaikki ihmiset sitä hawaitsi, sen puhvasti tuonilisen Vändämisen, apinoistamaan. Kyndörastas herkesi kohta laulamasta. Nyt kuuneltiin Apinoittajan laulua, ja Hispan iloiset ystävät jakoivat toisinaan itse yhden kuulusan kiitoksen.

Mä olen tynnyväinen, Te Luokat,
Koska Te ette waan minun Saakkunoidani kowin tarwettomaksi löhdä, koska meidän Aikakundamme ei enään suullisia saakkunoi.

Poika Maankarttoin tykönä.

Yhdellä Pojall'oli Kartta Euroopasta edessän, ja kulkki sen päällä sormellans juuri mielisuoifiolla yhdestä paikasta toiseen: Wiipuri, (tässä asui se Poika,) ei ole yhtäkän kaukana Turusta, ajatteli

*) Now. Hippa, Skogs-Gud.

hän; o sinne woinen minä kewiästi jalkain käydä. Ensisti Hämeenlinnaan, siellä terwehin minä Tatiäni, sitten on waan Turku yri kissanhyppyyss. Ah jospa minun Isäkultani lupasifi, minä huomena jo lärisin.

Syhmä Poika parka, ajattelis moni! — Waiti! Ne Edesottamiset monein meidän Neuwonteeskeliäin ei olla yhtään paremmat.

Närhi ja Pajurastas.

Yri Pajurastas lauleli yhdessä Warwifossa iuuri angarasti. Warpu, Sirkku, Urpalindu, Koimulindu, Peukalolindu, ja kaikki muut linnut Pensistossa kuundelivat sitä, ja ihmettelivät wirttänsä. Se on tosi, ryykäsi yri, Närhi, ilman että hän nähdyri tuli, yhdestä likehellä olewasta Tattari-kasesta. Se on tosi, Pajurastas laulaa suloisesti. Hänen tuonilansa on paljo yhdeyttä Närhen kertomisella; ainuastaus mielyn minä vielä paremmin Närhen edestuoottamiseen — Waiti! waiti! äändelivät kaikki linnut. Me tunnemme jo sinua Asianratkaisia!

Hanno ja Waltti.

Hanno.

Mikä kappale kuu mahdollisesti olla,
Waltti! Mä pidän häntä yhdenä tulise-
nä kehänä.

Waltti.

Se on Pirkka, Hanno! Tuli mi-
nulle oikari — sinun kehäsi kanssa. Kyl-
läs näet että se nyt ruutu on; eikä hän
missisti tulinen ole. Tälwella on yhtsuo-
raa kylmä, vaikka kylä kuu heljasti
malostaa.

Hanno.

Huomena on Sununtai, männään
Suomalaskian luore, ja kysytään Kant-
torilta, kylä hän sen tiedää.

Herroin Oppineitten kanssa käypi
monesti, kuin tässä Hannon ja Waltin
kanssa kävi. Jokainen näkee totuudesta
wähän, waan ei kukaan sitä perinjuurin
näe, ja mikä se pahin on: niin ei he it-
siansä koskan yhdistää moi, sillä jokai-
nen heidän seassans tahdois itse Kant-
tor olla.

Poika Nokkosten tykönä.

Yri Poika tahdoi hänen Tarhansittai-
mians Nokkosta puhdistaa, ja kuinga
waaroittawammasti hän heihen rupesti et-
tä ei händä polttasi, sitä enemmän hän
heidä tunsu. Hän jurosti käsin, Pienui-
nen! huusi häälle Saakkunoija. Nokkoset
owat niinkuin yri erinomainen lai Nar-
reja maailmassa, kuin enemmän heidän
kanssa Nöyryyttämisiä tekee, sitä häwit-
töwömmäxi he tulewat. Heidän edessä
pitää totuus hywin laakiari maalattaman.

Karhu ja Apina.

Yri yriwäainen Karhu teki hänen oppi-
neet Konstinsa, kaikella luonnollisella so-
pimaisuudella ja arwiolla. Hänen mie-
ressä leukoili yri kumittewainen Apina.
Pöällekatsojat oliwat Pojat, eli Ihmi-
set jotka niinkuin Pojat ajattelimat. Ei
kukaan tarkoitellut Karhun konstin päälle;
sijhen suhteen ihmettelimat kaikki kaikesta ki-
dasta Apinata. Höhö, myrssi Karhu: se
on kuidengin pisteldittäwä, koska jokuu kai-
ken waiwan päällensä ottaa, että Kon-
stin perustetulliset Todisturet ulospanna-
rensa, ja kukaan ei päällemme tarkoita.

Kuule, Junkkari Apina, mistä sinulla ovat ne erinomaiset Waikutukset, suosumista herättämään? Eiköhän wisseildä Rohwisuoreilda Suomenmaassa? Ei, suoritteli Apina: Ne Herrat oppiwat sen Konstin wastuudesti minulda.

Koira ja Lammaspaimen.

Yri Koira, joka Susijn seassa Mehtolassa kaswanut oli, tuli kerran Lammaspaimenen luo. Sinun köyhät Lambaas, sanoi hän, ovat minulle pahari mieleri. Sun Koiraas ei olla oikeen wäkewät eikä oikeen wirkut, heidä Susijn Wäkewallan tekewäisyyden ja Ukawisfauden edessä suojelemaan. Mä olen ustat wuodet heidän parwessa elänyt, olen heidän kanssa kullestellyt, ja tunnen tarkasti kaikki heidän lempeensä. Kuinga sinä luulijit sen olewan, jos sinä ne hitaiset Koirat hylkäisijit, ja minua siihen suhteen Palwelukseen ottaisijit? — Sinua minun Palwelukseen ottaa, wastais Lammaspaimen? En minä usko yhdeä Ihmistä, joka yhden pahanteon seuran luulossa oli, kuinga minä sitten uskoin Koiria, jotka Susijn seassa ylöskaswattetut ovat?

Poika Karjankokouessa.

Yri Poika tuli yhteen isoon Piipiotiek-
tiin eli Kirjankokoueseen, töllisteli kate-
len Sidehiä, luki moniat Päällekirjoit-
tyret, ja nyt huusi hän täydestä kidasta:
O millaiset Kirjat! Miten oppineet Mie-
het mahdowat ne Kirjat kirjuttaa!

Samankaltaisesti tuomitsee Ihminen
Luomisen Teoista, joka waan Luondoa
yltapäälän tutkij; ja kuidengin sanoi wii-
miseri yri suuri Kirkkosaen oppinut; ei
enembätä liene jumalallisen Suuruuden
Tundemiseen ja Tutkstelemiseen tarpeelli-
nen. Olikos se se Päättös yhden Mie-
hen!!

RäsiKoira ja Sijli.

Sijnä tahdon minä minun haluni, sa-
noi yri RäsiKoira, kotta hän yhden Sij-
lin waarinotti, joka pitkäweteisesti ja ajat-
telewattesti hiljaa tietänsä kawi, ja lävi
niin pujan kuuluwalla häkärditsemisellä hä-
nen päälle; mutta tuli kohta ulwoin ja
werisellä turwalla ja suulla takasin.

Wähäsen lupilupan *) omaista, Te
 Wiisahat, on Teille aina hyödytyrexi.
 Ei se kyllä kemiaasti Huliwilejä parandaa
 taida; waan heidän Distiaiset keskuttawat
 Takkaiset, poisolemaan.

Kynddrastas.

Yri Kynddrastas närkästni wihdoin hä-
 nen elonsa päälle yhdesä syngiässä me-
 fäsä. Minä tahdon myöskin niin hy-
 wän elämän itselleni, kuin minun Wel-
 jilläni äweriän Ihmisten Kammarlois-
 sa on. Kuinga ei heidä ihmetellä! kuin
 äyriästi herkullisten Tauhomatoisijn kansa
 huolituu. Kuinga rauhallisesti eikos he
 sitä raakaa talwij odottaa moi, ilman
 että heillä olis tarwis itsiänsä pitkijn
 maellurijn waiwata. Niin ajatteli hän,
 ja lensi tytywäisesti hälle ylöswiritettyyn
 satimeen, että koko hänen elämänsä, yh-
 desä siisäänsuljetussa häkissä, wiettaärensä.

Eikos moni Mieskän uhraa hänen
 Päästän Rauhaa ja Wapautta, että si-
 tä onnea nautita, yhden ison Herran
 Hengenorja ollarensä.

*) Lupiluppa, en Iuden Spogs-Gud, Faunus
 eller en Satyr; här satyr-lift.

Silkkimato ja hänen Wartians.

Ne rakkaat Ihmiset mahdollat totuudessa meihen oikeen taipuwait olla, puhui yri Silkkimato, että he meidä niin huolenpitäväisest palvelewat. Kyllä mä taidaisin sinusta Mato hurja paljon huolia, ajatteli Wartia, jos ei minulla sun Silkistäs tekemistä olis.

Moni rikas Pormari ajattelee kuin Silkkimato, ja se armollinen ystämä öri-see kuin Wartia.

Kärpänen, Kowakuoriainen ja Harakka.

Höi, sinä ilkiä Kärpänen! jolisi yri Kowakuoriainen. Ole äänestä haisewa Saahemato, oli vastaus. Odottakaatte, odottakaatte, sanoi yri Harakka joka sitä riistapuhetta likimmäisestä Puusta kuuli. Leidän kiihtämisellenne tahdon minä kosta yhden lopun tehdä. Hän lensi alas sekä nieli Kowakuoriaisen ja Kärpäsen.

Kari huonoo Karjamiestä riistelewät; yri Riidanratkaisia tuli molembijn yli, ja katso, ei he enään olleet.

Jalopeura ja Karhu.

Kuin se on sen Jutun kanssa jonga Sudet Lammasien vastaan ajawat, haastoi Eläinden Monarkki Karhulle, joka tässä asiassa Tuomari oli. Ei se vielä päätetty ole, Teidän Armonne, vastais Karhu. Mutta ilman epäilystä woittawat Lambaat. Wiha ja Pahansuopa oli Sussijn kaipausten aikana juuri näkyväinen. Niin! Wiha ja Pahansuopa? jaa kuitdengin olet sinä Tuomari sen Jutun vastaanottanut. Hyvä kyllä, nyt minä tahdon teidä eroittaa. Ne Sudet hirtetätän, ja sinä, Kondio, mara kulungit.

Kuiga monda inhimillistä Tuomaria tulis tällä tavalla niitä Kulungeja maramaan.

Rastas.

Jaa, waikka te vielä niin ihanat olisitte, puhui yri kyllästetty ja aljona pidetty Rastas, koska hän Marjat näki, jotka Messämjes Pyydörihens oli kirjitsidonut; minä tahdon itsiäni teistä pidättää, koska minä jo tiedän että teidä ei paitse waaraa nautita moi, ja lensi siitä. Ei kauman ollut ajan rahdusta kulunut, kuin

hän yhty samaan paikkaan jälleens. Ah!
 fanoi hän, nuo Marjat ovat kowin
 foriat ja minä olen hywin nälässä, ei
 tuo järkinäns elämätä maxane! Olkoon
 uskallettu. Nastas raukka oli pyhmetty,
 ennen kuin hän yhäkän marjaa nauti-
 ta sai.

Minne sinä jätät hyvä ymmäryy,
 niinkohta kuin Pahennuret heräävät.

Konnikaiset.

Koska minä niin monessa Esipuheessa
 luvun: Ustain Ystävain neuvo-
 misen päälle olen minä nämät
 Runojamet eli Saarnat Kirjan-
 painossa käyttänyt: niin juohtu-
 wat kaiken ajoin nämät Konnikaiset mie-
 leheni, jotka yhden Sammakon heidän
 suon rannalla korraawan kuulivat. Mi-
 kä angara laulu, huusivat he! Armas
 Weli sinä teet meidän sumulle kunniaa;
 o anna sinuas ihmisildä kuulturi tulla;
 he sinua ihmettelewät.

Vanha Kissa ja Hänen Pojat.

Yhdellä vanhalla Kissalla oli se tapa hänen pojillens eläviä Hiiriä tuodaxensa, ja heidä joka kerta jäl lens juosta andaa, että nämät ne itse pyytää täydyvät. Mingästähd en sinä sen teet, ras Kas Emo? puhuivat Pojat; mingäntähden sinä Elämän niin Katterari teet? Et I 3 sinä woisi meille Hijret tappaa, että me heijet waiwata ylösföisimme?

Ei minun Lapsukaiseni, vastais se ijällinen Miiri, en minä hirviä sen astan niin kerykäiseri tehdä, että te ne waiwuidet tundemaan tulisitte ja ylitsewoittamaan opoisitte, ja ka meidän Elämän lain kanssa yhdistetyt owat.

Jalopeura.

Jalopeura tallas, Tussellensa Totusta ajellesansa, jalkansa yhden Orjantappuran Pistijäi een, joka ei ainuastans hälle kipua tehnyt, waan myöskin hänen sotaiset edesottamiseensa tällä kertaa onnettomari käänsi. Täynnäs urhollisuuttomuutta ja harmia oikaisij hän siihen ja myrisi. Hänen wähan aikaa wirutesfans sija

nä nousi yri säiköytetty Hjärkäinen hänen jalkoins alta ylös hyppäin, jonga hän järkinäns myrsköhäyhdesfäns tapasi ja säpäleixi repäsi.

Hei, ei se ollut yhden Galopeuran Teko, kuulen minä minun Luktiani sanoman. Ei totifesti; mutta kuingas usiasti eikos tulla, itse suuret ja wijsaat Miehet, yhden pienen tilaisuuden kautta niin ulos kärkestä mielen waltaisuudesta saatteruri, että he kijaudesta Tekoja toimitawat, joida he ej itsellensä sinä ikänä andeexi andaa woi.

Kulkia ja Kiuru.

Sumalallinen Rynddrastas, olkoon kistos mirwottawas laulus edestä, huusi yri Kulkia, jota sen Naissaulajan Pilituoni yhdestä Wiisikosta ylitsewoitti, jonga juuresa hän wäsyneenä lepäsi.

O sinä kijtollisuutoin, huusi yri Kiuru! yhden ainuan Wäsiyukseen edestä saapi Rynddrastas sun ihastuttawan kuulusan Ylistören! Minä ja minun Sisäret owat sulle koko päiwän laulaneet, ilman yhdä

yhä kytören tawausta sinulda kuullayensa!
Jos me emme kyllä laula niin hy-
wästi: niin ei ole meidän laulunmuoto-
tan karsittämätöin.

Ei se kyllä niin ole, wastais Kull-
tia, waan se oli minulle, koska te ette
herenneet.

Galopeura, Lammas, Repokettu ja Koira.

Yhden kerran tulivat lammaat Etäin-
den Monarkin Istuimen eteen, kuin ikä-
näns Repokettu ja Koira hänen tykönsä
parannuren alla olivat, ja walittawat
Kuningaalle heidän hädänsä ja Susijn
kauheutta niin kofkewilla kuuilla, että
Koira, ajattelemata kussa hän oli, kii-
wailla sanoilla Susia vastaan rohkeni.

Ystäwä sinä unhojdat itisäs, pu-
hutteli händä Kettu, me olemme Kuningas-
gaan Kammariisfa. Rohjuuta sinun Kii-
waudes.

Anna hänen, fanoi Kuningas. Hä-
nen wastahakoisuudens tuo häälle kunniaa.

Joka Bihan Teot kylmällä merellä kuul-
la woi, on itse yri Pahantekia, ja an-
saitsee mun Armottomuuttan. Sinun war-
man Koiran pitää tästälähin wakain
Lammasten suojeleus oleman.

Lambaat kijttiwät, ja heittiwät, Koi-
rilda seuratonna, hywin mielin, Kunin-
gaan luolan.

Weisulindujen Kofous.

Weisulinnut kokoonduiwat kerran, että
sille warwemmalle laulajalle heidän seas-
sa Kijtoxen andamaan. Kaitki julisti-
wat Kyndrästasta, ainuastans Jouhi-
lindu ei. Te erhehditte minun Herrani,
sanoi hän. En minä löydä yhtään luon-
nollista taipumusta Kyndrästalla sijhen.
Teidän laulunne — kuin se niin yriää-
ninen on, niin wieno, niin pitkäwetei-
nen, niin —

Kuulkaatte Euidengin minua piendä
tuolla, rupeß kessen puhein yri Musta-
rastas. Hän ajattelee kyllä juuri, että
me händä pidäisimme sinä paraanna lau-
lajana, hälle kijtoxen andaisimme, kuin
hän niin nopiasti yhdestä laulajasta pää-

tyden langettaa, jota me kaiketi kernaasti
 kuundelemme, jota uie kaikki rakastam-
 me!

Tierikkajainen.

Tierikkajainen poimi oikeen surun pidä-
 wäisesti kaikki hyyhenet jotka häldä puto-
 siwat, noppi kans itseldäns toisinans wä-
 kiuallalla muutamia pois, ja kuin tämä
 ei onnistunut; niin etsei hän toisilda Lin-
 duloilda hyyheniä, yriwärisij ja kirja-
 wij, kokuon, kuin hän ne löysi, pani
 hän ne pesähäns, ja kaitfi itsensä joka
 päiwä heidän katsannossa.

Minä tunnen yhden Saarnansano-
 jan joka kaikki hänelä itseldäns miittinyt
 ja uloskirjoitetut Saarnat angaroilla kul-
 tasideillä niwottaa, ja nijten päälle pan-
 na andaa: Nuolmannin pyhät Pu-
 heet.

Maalari ja Wäri.

Oh! mingän tähden tulee minun niu pal-
 jon kärkeä, walitti surkuttelen yri myöskä
 raakaa wärij Maalarin Hierondakiven

päällä. Sanos Ihminen, mingästähden
sinä minua hienoxi hierot?

Mingän tähden? sen tähden että
ilman sitä et mikikän maailmassa tar-
peellinen olisi.

Riitos liere tämän Elämän mul-
kauksen Edeksäksomiselle! Paitti sitä ej
olis moni warma mies, se warma tar-
peellinen mies sixi tullut, jona hän on.

Yhden wanhan Hijren lupau- renteko.

Yxi wanha Hijri oli toisten seassa yh-
den kohtuullisen ajan yhdessä Jymäai-
tassa elänyt, jonga yxi perso ja saita
Ihminen monda ajastaikaa suljettuna vi-
dänyt oli. Kerran pyytti hän toiset Hij-
ret kotoon, ja sanoi myös näin: me
elämme tässä, kuin te tiedätte, ystäkyl-
läisyhdessä; sitä vastaan ne kōyhät Kirk-
kohijret usiasti koko wikkokaudet nälkää
nähdä tähdywät, ennen kuin he yhden
leipämurusen löydawät, jonga tietten yxi
Kerjäläinen tastustansa häwittrännyt on.
Minulla on yxi jalka haudassa toinen
haudan partaalla mun elämäsfäni, ja

minä en voi sen säästön josta minä minun asunasiini koonnut olen, enembän nautita. Ei teillä sitä tarwis ole. Jos te minua sijs rakastatte: niin jakakamme sen saman wikkokausittain yhden joukon kōpöhain Kirkkohjerten wälillä. Tästä kuoli hän, ja ensimmäisinä wikkokausina hänen kuolemansa perästä tuli sen hywän wanhan wijmeinen tahto uskollisesti täytetyri. Jalkeen kuuluu se: mitäs meille tulee Kirkkohjristä! Meillä on itsellämme lapsia joilla tähän säästöön paljon liikembätä Dikiutta on, ja jos ei he kyllä tarwitse niistä jywä että itsensä kylläisinä piäkänsä, niin woiwat he kyllä niillä leikitä.

Jaa, niitten kanka leikitä — Kuin monen Ameriän Iystillinen Poika * * * Akademiassa Tipendian rahoilla, jotka hänen Herra Jsäns andeexi andanut on.

Päärönäpuu ja Dmenäpuu.

Eikos se ole pahoiteldawa, minun rakas Dmenäpuu, sanoi kerran xri Päärönäpuu, että me niin wähässä arwossa pidetään? Ajattelekos joku meidän päät-

le, ennen kuin aika on hedelmiä karkaista? Katsos sitä vastaan tuota Sietripuuta tuossa kullitusssa toivussa, kuinga händä ihmetellään, kuin händä waalitaan; ja onkos hän joskus jonkuun hedelmän kandanut? En minä sijaännäe mingän tähden me tulevaisesti sille kijoittomalle Ihmiselle hedelmiä kannahme, mingän tähden me itseämme ammustaa tahdomme.

Ei, rakas Naapuri, wakuutti Dmenapuu: anna aina edespäin, meidän tehdä. Maailman kijoittomuus ei hirwiä meidä pidättää meidän kutsunuremme welwollisuuxia kaikella uskollisuudella tähtämästä.

Maanmies ja Hijrakansa.

Minun Hijrakka, sanoi yri Maanmies hänen Naapurillens, kuule Naapuri, se on yri hywä Naawas eli Nauta! Nijn nöyrä, niin waranpidävä, niin wissi, että se pienin lapsi hällä ratsastaa woi. Ennen kuin minä hänen ostin, oli minulla yri Nasi, kuin se tiedätte. Se ryhmä on minun usiamman kuin yhden kerran likaan wiskannut. Sen takeen mi-

nä kiitän Hjrakkani; se on tulkunaan toinen eläin. Ohohh, ajatteli Hjrakka, koska hän itsensä niin ylistetyri kuuli: mind tulen kemiasti tähän kirjoreen, kuin se jo ansio on, et ei yri Nasti ollarensa.

Ja Euidengin kuuluu se wiesä monessa Asianrakkaisemisessa: Sillä Siiswollisuudella jolla Herra Käsitläjä hänen Waastanseisowitan huuwittelee, on hälle kunniaxi.

Yri wakaa Susi.

Eläinden Monarkki oli sille Sudelle palFinnon luwannut, josta tietty olis, että hän ei koko vuosikauden yhdengän Lambaan, sitä wähemmin Karitsan warastanu olis. Wuosikausi oli kulunut; yri juhlallinen Karäjän-päiwä tuli julistetuxi, ja ei löhweetty yhdäkän Sutta, jota waakaan ei Lambaat olis perustettawia kaipaureia edestuaoneet, ainuastas yhden ainuan ulossuljettua, joka itsiäns pidättänyt olis, että ei koko hänen elämässäns rhytnnyt yhdengän eläimen suolettamiseen, satikka sitten Lambaihin ja Karitsoihin, ja jota Lambaat ei koston nähnehenjäkän tunnustaneet.

Jo se tahtoo paljon sanoa, haastoi Kuningas. Herrallinen Susi! sinä olet se palkindo —

Suokaatte andeeri Teidän Majistaattinne, kesoittawat händä Sudet. Hän wetelii hamasta hänen aikaisemmasta nuoruudestans yhden Joutsimiehen pihassa kahleissa, ja ei hällä ainuastans tilaisuutta ollut.

Niin waine? se on anna-toista, myrähti takaa kändy Galopeura. Kuules, wakaa Jsegrimmi: en minä tältä taida sulle sen luvaton palkinnon andaa. Mutta jos sinä tulewana Wuonna niin itsiäs pidettelet, koska sinä wapaa olet, myös niin sijtettämänä; niin saat sinä sen karpinkertaisena.

Miri me suuresti epäilemme, ajatteli koko Rokous.

—

Te ja Sä.

Mistä se waan tulneen, haastoi Nimitysfana Te, että minä teidän seasfa muut Weljeret justijn se wijminen olen, ja ainuastans paljoastaisen luvussa seison?

Mä, Sä, Hän, He, Te, kutsutaan myös. Mä, Te, Hän pitäis kutsu-
man, koska itsiänsä nyt wijnimbi Maa-
ilma Te=ettelee ja se Sä ainuastans
wielä Purlakkawäeldä tunnetuyi tulee.

Ei sulla yhderi osari wäärin ole,
wastais se Sä. Minun pitää tunnusta-
man, että minä paljo minun Päällekat-
fannostan häwittänyt olen. Mutta se an-
daa itsiänsä kans hywin kewiästi selittää,
kuin se käy. Suomen-aikona oli Sä
se Puhe hembeydestä ja wilpittämästä y-
stäwällisyhdestä, ja justijn sentähden an-
nettijn mulle teidän seassa yhden niin
suuren arwion, että nämät kaikista wij-
nimbinä pidettijn. Näinä päinä ovat
meidän Siweydet taniammat, waan ko-
win usiasti wanhan Uskollisuuden Maron
päälle. Ei sitä tahdo jossus kukaan it-
sestän arwella andaa, ja sentähden heide-
tään mulle wielä mun wanha arwioni.

Moittia ja Tarhakakot.

Yhden Moittian ikkunan alla kivistiwät
kessenäns kari Tarhakakkoa: Hijri on
minun oma, huusi yri; mä olen hänen

ensimmäistä nähnyt. Ja mä olen hänen
ensisti tavannut, rääkäs taas toinen,
sentähden on hän minun, ja niin andoi
yri sana sen toisen.

Sille Moittialle tuli tämä tora kuor-
mari. Wui, huusi hän ikkunasta ulos; te
tahdotte Wilosuohweiri *) , Wijsauden-
naisjumalan Kultaisi kutsuturi tulla, ja
että häpiä, itsenne niin alhaisesti haukkua,
— yhden raukan Hijren täteen. —

Totifesti, saneli yri Tarhakakko, ei
se sowi; mutta kuingas kewiästi eikos yri
tule riepoitelturi. Mä olen itsellen an-
danut sanoa, te Oypineet teitte sen toi-
sinans yhden ei mitään merkisewän Se-
kaseuran tähden ei yhtäkän paremmin.

Lapset ja Wasfikäärme **).

Wasfikäärme! Wasfikäärme! huusi yri
Poika ja kaikki lapset jotka tämän kuu-

*) Wilosuohwi, yri maallisen wijsauden oppiut,
joko aina mielen tietoen ohessa yhdenkaltaisella
kärkkähdellä luonnon-tarhan kappalitten sielämise-
stä, olestelemisestä ja häwiämisestä, sekä Luonnon-
kappalitten kookonpanosta, heidän hyödyntyrestä,
tarpeesta, uloshajottamisesta, j. n. e. turkistelemi-
sens järjellisyyttä hyödyttää.

**) Kutsutan myöskin: Sulikäärme.

liwat, juopivat sen luo Wastikäärmettä katsomaan. Meidän pitää hänen kuoliari lyömän, huusivat toiset: se on yri aivan myrkyllinen eläin: Ei sanoit toiset; meidän pitää katsoman jos se tosi on, että hän tulesa elää woine. He hakivat sen päälle Kekäleitä ja Hijlejä, ja pijnasivat sitä köyhää Wastikäärmettä.

O heittäkäätte minua, heittäkäätte minua, lapset, huusi Wastikäärme. Ei kumbikan tosi ole. En minä tulesa elää woi, ja engä minä myrkyllinen ole, niin totta kuin minua Wastikäärmeeri kutsutaan. Katsokaatte niitä rakkoja, jotka te ruumiheni polttaneet olette.

Miin älkämme andako händä pijnata, puhuiwat lapset Kekälein kanssa. Katsokaatte kuinga tuo köyhä eläin kaimerteleire.

Mutta kuoliari lyöddä tulee meidän hänen, huusivat toiset. Hän on myrkyllinen. Meidän Isät owat sen meille wakuuttaneet.

Andakoon andeeri Jumala sen Ustkon teidän Isähinne! huokais kuolewa Wastikäärme.

Poika ja Koiraansa.

Yri Poika oli yhden osaman Puudelin eli Lupakoiran nähnyt paljo konsteja tekemän. O, sanoi hän, ne konstit pitää Sulttini kans oppiman, ja järkinäns teki hän opeturellansa alun, ajattelemasta, että se Koira yri osawa Lupakoiran eli Puudeli, ja hänen yri osaamaton Sultti oli. Lyhykäisesti, Sultin täytyi istua, wahtimella seisoa, tarjoa, sairuoakaa kuin hän ei tahdonut, ja oppi viimein, suurella waiwalla, kaikista konstiloista myds wähän, mutta ei kutaan oikeen, justijn niinkuin usiambain Nuorukaiset joida heidän Wanhembain Itsepäisyyks tutieramaan aldiyi andaa.

Toinen Jalo-Luokka.

Huuhkaaja ja Konnikaiset.

Etekos te ole ne kaikkein rymimmät, pahimmat Luondokappaleet auringon alla, huusi yri juro Huuhkaaja Konnikaisille, jotka yhdessä weteliköissä pälweisesti lystelivät. Mitkä hullut ilot, ne ovat, haissewassa ropakossa eli lätköksä wesparskusilla olla! Te saadatte teidän miehullisen tahdonne kautta, ja teidän miehettömän huudonne kautta Ilmanjumalan wijmein niin suuttumaan, että hän Wastikaarmeita ja Nälkäkurkeja teidän ylitseenne lähättää, eli myös kyllä teidän lätkönne tyyni kuwata andaa.

Ei sitä Ilmanjumala tahdonne, hökösti yri Wanhaija wastaurexi. Emmehä me ole parembata ilonhuuwitusta mahdolliset, ja kuin me ne nautitsemme, ilman meitä, paitsi toisia Luondokappalia, että wahingoittaaremme meidän ropakkoa; ansaitsemmekos me sentähden Tawahan wihan.

Jospa mahdais, hywä Konna, sinun hengellinen Neuwokkis moniata Saarnamiesta Maalla rohwaista, niin ustiasti

Euin hän, hänen Saarnan Käyttämisen
siaan tykönkirjuttaa: hic rixor.

Poika ja hänen Isäns.

Se on yri kaikkein-rakkahin Lindu, sa-
noi yri Poika, koska hän Pyhvuonisfa *)
maalatun wiguran eli kuvaluxen yhdestä
Luuhaukankuningaasta (** hawaitfi. D
jospa minulla senkalttainen Lindu olis,
kuinga rakkaana minä hänen pidäsin,
kuinga minä händä silitteliisin! Sinä tai-
daisit kuka tiesi muuta päätöstä langet-
taa, Ritfa, jos sä näkisit, kuinga ry-
mä ja ruokotoin tämä Lindu hänen Elä-
mäkerrassans on. Hän pettelee Koreu-
dellans, kuin usiat meidän Naisnuoru-
kaisista.

Talonpoika ja Päästäjäinen.

Odotas, odotas sinä Waras, sanoi yri
Maanmies, kuin hän yhden Päästäjäi-

*) Yri ulkomaanlainen Luonnonhifuorian Käittäjä,
joka ei ainuastans kirjoittanut Luonnonkappalitten
tundomerkit; mutta myöskin tykönpannut kuvat.
Hän kirjuttaa itsiäns Büsson.

**) Luuhaukankuningas, yri, kaukaanda muukalaisten
maasta (Amierikasta) perinjuuriin kotosiin ihmees-
toria, waan muutoin hänen elämäkertaansa puo-
lesta yhäti sikasa ja ruokotoin, Lihalindu.

sen ylöskaiwanut oli, minä tahdon sua opettaa, sinua wierahin hnyyhydeistä rikastua! Mikä valjous jymä! — parahammasta wehnästä eli nisusta! — Ota minulda kaikki mitä mulla on, huusi Päästajainen anoen, lahjoita minulle waan Elämä ja Wapaus. Elämä ja Wapaus? oli wastaus; ei kumbaakaan. Minä ferran näin, että myös Raupungissa yhda inhimmielistä Päästajaista rahaa tähden ranaaisettiin, ja nyt hän warasti vielä uhemmin. Mahdais löydyä minulle sinun kangas samalla tavalla.

Poika Taruspuun tykönä.

Hei kaikkeinrakkahimmat ihanat Marjat! Kuinga he niin pūnaset owat, niin mahtiat maistolda! puhui hyi Poika, joka yhden Taruspuun tykönä seisoi, ja sen hedelmiä monella himolla söi. Ei se köyhä Poikainen tiedännyt että hän myrkkynä söi, kunnes moniahan wikkokauden taakaa ne waikutukset sijtä itsens näyttelivät.

Poikaiset ja Tyttöiset! kaikkeinrakkahimmasti owat ne monenmutkaiset rakkouden kolinan maineet Helkasta ja Kir-

stistä, j. n. e. kuin ei ne waan mahdai-
si teidän syyttömille Sjeluilenne myrk-
kyä olla!

Nuoret Orit.

Yhdellä Maanmiehellä oli kari Oria,
jotka hän työnteköhoonsa opettaa tahdoi.
Hän wäljasti kerran molemmat yhden
ajowärkin eteen, ja heidän wäljyn yhden
wanhan jäykän Ruunan, jonga siwä
asfel heidän arkaudens hallita piti. Mut-
ta Ruuna kompastui niskollens. Järki-
nän tekivät Warsat tilaisuuden tarpe-
herens, wiskaisivat ajowärkin rattainens
ymbäri äärin, rimboilivat itsiänsä wallol-
leen, ja nelistivät pitkin ja poikin ketaa.

Riisukon Euidengin wanhat Kouluo-
pettajat pois, että heidän heikkoudet ei
enään pahenaisi, niinkuin heidän opetu-
rensä parandivat.

Mesimmi ja Mehiläinen.

Se on pahaa Hunajata, puhui nri Me-
siläinen eli Mesimmi Mehiläiselle! Ei
yhtään

yhäään hajua, ei yhtään makua, eikä väriä! Lyhyesti kaikki paha! — Sinä hyvä Mesimmi, vastais Mehiläinen, Eui sinulle ei minun hunaja maista, (en minä tahdo kertaakaan tulla, jos sulla siri oikiutta on:) niin tee itselles itse parembata.

Mesimmi mahdaa niin vähän sitä tehdä woipa olla, Eui jokuu ilmanlaaduntutkivainen Asianratkaisia yhden Kirjan itse kirjuttaa, josta hän Euidengin järkinäns pahan kiukkuisesta moittij.

Ilmanjumala ja Sudet.

Rebellinen Ilmarinen, kaipaivat Sudet Ilmanjumalan tykönä: Jokainen pitää meitä vihaisimbina, hävittäwimbinä eläiminä, siitä ajasta kuin Kananteri meitä niin rymillä väreillä maalannut on. Hän yrinäns on meidän Runniamme pois ryöstänyt. Me rukoilemme sinua, rangaise händä, sen vihasuopaisen Kadehtian! Joka miehen tykönä olkaatte vihatut? vastais Ilmanjumala: o ei siri yrinäns Kananteri syynpää ole. Yhteis-

nen Moitti ei ole nyi Use ainuastans
Kadehtimifesta. Mångäätte, te sen an-
saitjitte.

Poika ja Kultakansi.

Oh sen pitää oleman yhden sorjan kir-
jan, sanoi Nitsa, koska hän hänen J-
sän Kirjoin parwessa yhden suloisen pie-
nen Kultakannen waarinotti. Kuinga
angara sitä vastaan jokuu on kuin tuo
wanha Kirja Siannahassa! Nyt minun
pitää kuidengin katsoman mitä molemmis-
sa seisoo! — Kuin ihmetteli itsessän tai
pieni mies, koska hän sen potran Kulta-
kannen, yhdenä Tabatierinä eteensä aset-
taman piti, tuffunaan onseri tehdy,
ja siinä wanhasa kannesha hänen rakka-
han Kananterin löysi. Minun elämässä-
ni, puhui hän, ei pidä minua ulkonai-
seen loisteen enään hämästyttämän. En-
gos minä sentähden tiedänyt, mitä mi-
nun Parpani nauro, kuin minä muinon
yhden Herran Kultasessa werhossa yhdenä
juuri ansiollisena miehenä pein.

Poika ja Lehtineulainen.

Tämä sama Poika mäni kerran hänen Isänsä kanssa kävelemään, siellä hörisi yri Lehtineulainen suurella humulla hänen pääns ymbärillä: Kutsa, joka luuli, se elävä mahdais händä pistää, rupesi armottomasti huutamaan, Eunnus mihdoin hänen Isänsä, joka yri warma Kijliäistundia oli, ja opetti händä, että tällä sumunlailla Kijliäisistä ei Pistikeidä ole. Opi sijtä, Poikani, pani hän vielä lisäri: Euin sinua tästäpuoleen maailmassa Huliwilit härnäawät, Euin sinun itsiäs pidättämän pitää.

Drjantappuranpensas.

Juuri läsnä yhdä Rajakiweä seisoi yri Drjantappuran pensas; joka aina Nlönkatseella hänen allansa ylöswirgowijn Ruohoin ja Hopiaheinien *) päälle katsoi. Mutta yhden kerran pudois Rajakiwi kumoon, Drjantappuranpensas tuli mioiteturi; mutta ruohot jäiwät hänen allamurentunein jäänsijjn alla kofkemata.

Niin se on ustiasti yhden suuren Ministerin eli Waldakunnan miehen onnen

*) Hopiaheinä vel Hanhenruoho est Potentilla anserina.

langemuren alla, monella pienellä Juhdalla, jota hän hänen Elonaihanans hädäsesti yhdellä silmänräpäyksellä arwion andoi.

Sorsat.

Myös oli, kuin monessa paikassa tapahtuwa on, yri kesy Sorsa niin ovestettu, että hän itsiäns niitten metsäläisten sekaan erymän, ja niitä erinomaisiin siiri edeskatsannori tehtyihin ansoihin kehoittaman piti. Tulkaatte Siskokset, puhui se kesy Sorsa yhdelle paljoudelle metsäläisistä, jotka hänen ymbärillens kookoonduivat. Teidän itsenne pitää näkemän kuin hyvä minulla on. Kymmenän yhdestä, on minun Elämänlai ja minun asundo teidängin mielestä. Metsäläiset seuraisivat ja kaikki tulivat wangituri. Wihainen, huusivat he, ongos se rebellisyys, ongos se uskollisuus? Voitkos sinä sinun omantundoasi edestä — O säästääkääte Sanoja, rohkeni tuo, omatundo, rebellisyys, uskollisuus, ovat Kappaleet, joida wärwääjät ei tunne.

Ilmanjumala ja Totuus.

On myös niin paljon erhetystä ja petosta maailmassa, sanoi wihdoin Ilman-

jumala Jumalien Istundo=kaaressa, ja erinomaittain sen siwehdellisemmän osassa, että minä en enään kauvemmin päälle katsoa taida. Matkusta alas Totuus, ja opeta Ihmisiä yhteen parembaan rehteen. Niin paljas kuin minä tässä olen, puhui hän, siellä pitäis minua jokainen Euruopassa houkkana, ja Euruoppaan pitää minun kuidengin mänemän? Hyvä, dhäh: I. marinen, sinä voit itseäs werhoa; mutta kuka sitten sinua enään Euruopassa tundee.

Warpunen ja Kurki.

Mutta, sanos minulle, puhui yri Warpu Kurelle, kuin te olette woipat niin puitiä matkoja tekemään, ja sen sellaisessa korkeudessa? Mä, joka paljon kewiämbi olen, woin hätäsesti neljännän osan Penikulmasta lendää, wäsymätä. Paitse sitä sano minulle, mingäntähden te siten ainijan waellatte parwisssa? Kaikella on hänen perusturens Herra Warpu, lausui Kurki. En minä sungan yrinän niitää matkoja tehdä woisi. Parwillifesti yllimoitamme me, Tufkinnon kautta yhdä erinäistä orningia, kaikki ilman wastas

hakaisuuden waitiuria, ja niin tulemme me onnellisesti maalihimme.

Mingántähden meillä ei vielä ole yhdenkään hyvää Tulkintoa Liniuresta *) eli muusta toisesta merkillisestä Wanha-Kunnan teosta? Ensi yhden kerran joku yhdellä Oppineilla. Kuin hän aina yhdä eteensä otti, oli vastaus.

Tikka ja Tarhanwartia.

Yhden miehen Tarhassa seisoi yksi läpikuiwettunut puu, jota yksi Tikka kokonans hänen pindafluorestans paljastaa alkoi. Tarhanwartia tiedää minua kiihtää, ajatteli hän, kuin mä hälle tavalla nähtän, että puuta ei yhtään enään tarwis ole. Terweistä puista pitää minun kuorimiseni kyllä heittämän. Hän erhehtij, kunniallinen Tikka. Häntäsesti Tarhanwartia sen luultun wahingon näki, kuin hän Tikkaa niin kauwan takaa ajoi, kunnes hän hänen kuoliari ambunut oli. — Dikeen! Pahantekijä olet wijmein itse kaitti puut pilannut!

*) Plinius, yksi latinalainen Kirjanoppinut.

Ei kuidengan, te Sukkanpellit — an-
dakaatte aina yhden pilkallisen Tikan mo-
niat Opetustaulut teidän yrinkertaisesta
tiedostanne kuoria. Nistikundaa ja U-
skonoppia ei se wahingoittaa taida.

Hunajalinnut.

Nahrikassa on linduja, jotka itsiäns
ainuastans metsähunajalla elättävät. He
tiedävät joka puun, jonga siinä on yri
Mehiläis-pesä on, misille, ja ovat täs-
sä tilassa niille Ihmisille, jotka myös-
kin niin halui esti hunajata ylösetsivät,
pettämättömät Tien osottajat, sentähden
ei heidä koskaan ammuta, ja joka aika
yhden osan sijtä salijsta palkinnorens
saavat.

Mutta yhden kerran, koska he ko-
ossa olivat, tuli se Kysymys puheeri:
jos se ei parempi olis, tästä puoleen ih-
miselle heidän aarteensa enään tiedyri teh-
dä; sen päälle, kuului se, pijätämme me
meidän hunajamme yrinämme. Ei, wa-
stais yri heidän wijsaistans, en minä
siri äändäni anna. Koska me ihmiselle,
joka meidän Hallitsiamme on, annamme

- joka ihmisen on: niin elämme me rauhallisesti, ja saamme niin paljon kuin me tarvitsemme. Jos ei, niin löydää Jhminen meidän hunajamme kuidengin, ja meidän pitää pelkämän että hanelda ammutuixi tullaxemme.
-

Korppi ja Keltasirkkunen.

Yri Korppi tuli yhden kerran talwella, kuin parulda lunda oli, hywin näljäldä pijnatuixi, kuin hän yhden kerran wähiä jäändöxiä yhdestä tapetusta eläimestä hawaitsi. Heisfa iloisesti! huusi hän, tässä on mitä nautita. Weljet, tahdotta ko te niin hywää kuin mä: niin tulkaatte tänne. Ukkiståän tuli yri paljous nälkäisiä weljeriä kaikista kulumista luo, ja se andelias Jsändä kolkku wielä aina wieraita kookoon, kuin ne jo kaikki särpäneet oliwat. Sinä Houkka huusi häälle yri Keltasirkkunen, joka tämän menon myöskin päällekatsoi. En minä moi kuingan paharuida, jos sinä nyt nälkää näkisit. Etköös sinä woinut sinun onnes hiljaisuudessa nautita, koska se niin monelle kowin pieni oli.

Joutsenet.

Yri Metsäjoutsen eli Merimetsäs oli ker-
 ran yhden joen rannalla yhdesä yhden
 joukon Aljoutsenien kanssa, ja tuli
 näildä ulkonaisemmalla ylönkatsella koh-
 taturi. Muukalainen wiskas yhden armot-
 toman Katsannon heidän päälle, nosti hä-
 nen Sijpensä ja lensi siitä. O kuinga
 eikos hämmästyneet aljut Joutsenet, joi-
 den warhaana nuoruudena Sijwet lapau-
 tuneet oliwat, hänen peräsä. Kuka si-
 tä olis luulut, kuului se, että yri Jout-
 sen lendää osais.

Justijn ne puheet pienden hengein,
 joiden pönäkkyys moniaan miehen luon-
 nonlahjoista kuuloittaa, ja ne, kuin hän
 itsens äkistään heidän keskestäns ylendää,
 tointoisians awonsuin turkistawat, ja sa-
 nowat: Kuka sitä olis hänessä etsiä o-
 sannut.

Nuori Kukka.

Nyt minä tahdon todistaa että minulla
 miehuutta on, kujerteli yri nuori Kukka,
 wanha Kikkerikij on minulle kowin yl-
 piä. O hänen pitää näkemän, että hän
 minusa hänen miehensä löydää; ja wih-

- Doin Yäri hän kaitella uhkeudella wanhan Talokukon päälle. Wanha, järkähdä-
 • mäta tilaisuudessa, andoi hänelle yh-
 • den kolhauksen sijwellsäns, että hän toin-
 • tuuwalle lensi. Kaikki ympärillä seiso-
 • waiset Sijpelliset naurowat kuuluwasti,
 • ja junkkari Keltanuokka häpesi itsessäns.

Te nuoret Kirjamiehet lukekaatte en-
 sin tämä Saakkuna eli Satu, ennen kuin
 te teidän Sulkanne ansioisten miesten wa-
 • staan pörhistätte.

Warpunen.

- Yri Waimo oli Wehniä eli Nisuja pes-
 • nyt, ja ne yhteen korijn pihalla pannut,
 • että ne auringossa kuiuwaitsi. Yri War-
 • punen joka Wehnät hawaitsi, lensi alas,
 • nuokki, ja löysi ne angarari. Hui, sa-
 • noi hän, tässä on hywä olla; tähän
 • minä tahdon jäädä, tässä minun pesäni ra-
 • kea ja minun Poikaiset kaitsea, tässä tahdon
 • mä — Tuossa paikassa tuli Waimo ja otti
 • • Wehnäkorin myötäns. Warpuinen lensi
 • • murhellisesti sittä pois, ja Saakkunanruno-
 • ja näki suuremmari osari tässä Histuorias-
 • sa sen totisen Kuwan maallisista iloista.

Uusi Kuningas Eläinden Waldakunnassa.

Jalopeura oli kuollut, ja Apina tuli hänen Seuraajaarens Eläinden Waldakunnassa. O, mitäs puhutte Sanomixi siitä uudesta Monarkista! Kuinga hän tässä hänen andeliaisuudensa yhdä köyhää Hirttä vastaan näytteli, Kuinga alhaisesti hän kaikkein Eläinden Kanssa puhuu; Kuin hän tuolla yhdelle ilakoisewalle Marakatille yhden sukkelan nöyrnyttämisen tehnyt. Kaikki Aikakirjat julistawat sen siewän tawan, millä hän Drawan ja Moppakoiran maitres des plaisirs Kunniaan yleni. Yhdellä sanalla, kaikki Alamaiset olivat täynnäs uuden Monarkin ylistöystä. Ainaastans Karhu ja Leopardi, endisen Kuningaan Ministerit ja Raadit, joida uusi Monarkki armossa heidän Palweluristans pois päästänyt oli, nyykyttiwät päätäns ja waikeniwat.

Punarindalindu.

Minun pitää kuidengin näkemän, lausui yri Punarindalindu, Kuin hän yhden Goubisilmuxen waarinotti, miten konsti-

Kas Warkki tuo on! Hän lensi sinne,
sattui kinni, ja karkas vielä sen päälle
yhden luun.

Moniaha vielä pahenematoin Nuorukainen Akademioissa häwitti hänen Syyttömyhdensä, ja wikoitti omaatuntoansa, tahdoen hän nähdä, Kuin se tässä eli tuossa Seurassa käyne.

Pölld ja Nahkasijpi.

- Mingäntähden te paknette, te Rakkahat, lalli yri Pölld Nahkasijwelle, Koska me istiamme näyttelemme? SanoKaatte, mingäntähden me emme yhdessä otusta etsi? Emme me tointoistiamme härtfänderi käy. Sillä Kuin meillä Hijriä on: niin heitamme me teille kernaasti Rowasijwet ja Ydwerkkuleet. Juuri sentähden, wastais Nahkasijpi, Kuin te Hijriä perään ajatte, niin me olemme pelwossa, te mahdaisitte meidäkin Hijrinä pitää. Undakaatte siis meidä aina waremmin uloslendää, Kuin te ylösnousette, ja rakkahammin teidän seuranne estää, Kuin se niin keriä on, että teildä tunneturi tulla.
-

Heposet.

Kari Ryndöhepoa tulivat Ryndöstä ta-
Easin, ja mä kuulin seurawaisen Kansa-
sapuheen:

Nyt, Weljet, tänä löydämme me
edesämme aiwan wasten tahdoamme —

Niin Eyllä, niin Eyllä! Jos me
waan sen mauttoman Silpun edestä ai-
nuastans pikkusen Kauraa löydäsimme!
Mä olen mun elämästän juuri wäsynyt.
Yhät yötä tehdä, ei yhtään iloa maa-
ilman päällä — ja koska vielä ilman si-
tä näkemän pitää, että moniailla Muu-
liaasiloilla, yläpiät Sekasikiot ovat, niin
hyvä on. —

Waiti, Weljini, vastas toinen.
Emme me tahto meille meidän elämä-
me meidän walituxillamme niin waiwaloi-
seri tehdä, kuin se jo on. Kuin me nä-
käsiet olemme, pitää kans Silppu mai-
staman, ja se lohduitus meidän sitä teh-
nehemme, andaa meidän sen takeen rau-
hallisesti maata.

Aiwan hyvä, rakas Welji; mutta
harmittawa on se Euidengin, että me,
jotka meidän Herrallemme parahimmat

palwelluxet tiemme, justijn wähemmäsfä
arwiosfa pidetään ja palkituri tullaan.

Se on jo ferran Jhmisten Täsmät.
Ongos meillä syntä itfiämme walittaa,
fostka he ei heidän Koulun = opettajans
kansakan paremmasti tee?

Repokettu.

Kuin minulla waan nyi Tuliluikku olis,
halaji aikanas nyi Repokettu. Mitä
Merisämies minä tahdosin olla! millaisia
linduja mulle teurastaa! kuin peljättä=
wäri minä kailille Eläimille itfiäni teki=
sin! Jos hän sitä Tuliluikkuu ladata ja
tamallisesti affiloija oiaisi, sen päälle a=
jatteli Repokettu juuri niin wähan, kuin
te Herra Tolwana, kuin te muinon kii=
stitte, että teillä ei muuta wajaa olis
kuin nyi Piipiuotieffi eli Kirjankokous,
että yhderi kuuluisari Kirjamieheri tul=
laxenne.

Merikommien Ferääjä ja Poikansa.

Nyi Merikommien Ferääjä Amboinasfa
mäni poikans kansfa mereñ rannalle lä=
=

welemään, ja löysi yhden Komman jota vielä hänen tavallisella pahannäköisellä nahkaisella yllivedetty oli. Mitä te sitten tahdotte, rakas Pappani, tällä rumalla Näkkisellä, puhui Poika? Onha hän Teillä paljon kauniampi teidän ko-osanne. Sinä erhehdit, Poikani, oli vastaus? Mä tahdon sulle järkinään näyttää että tämä Komma erinomaisen tilan minun ko-osani ansaitsee. Hän kaaputti siis sen harmaan päärynäkahaisen pois, josta perästä kaikki sen kauneudet pojalle hämmästyksi näkymään tulivat.

Syvä teille, te Tiedäjät, kuin teidän Ruhdinat, jotka Tundijat ovat, tilaisuutta andawat teidä teidän kijosanne näyttäärenne.

Pukki.

Yri Pukki näki yhden Suden. Mä tahdon hänen luore mässä, sanoi hän, ja sille Pahantekijälle totuudella puhua, ei hänen pidäis sitä hänen elämänsänsä niin julmasti väärinkäyttämän. Hän mäni sinne, alkoi saarnansa, ja sitä seuraava woipi kemiasti ajatella.

Jos sulla ei voimaa ole, itsiäs J^a soin pahantekoja jälkiseuralla vastuuttaa: niin on se yri mielettömyys että itsiänsä heidän Ustouudistajari ylennessä.

Susi, Lammas ja Paimen.

Lassekaatte minua teidän joukkohenne, huusi yri Susi, joka yhdestä murhatusta Lambaasta vielä hölwätty oli, lassekaatte aina sisään, te hyvät Lambaat. En minä tule kuin teidän wihamies, ei, waan teildä kaikki minun kääntämiseni andeerin anomaan. Se on tosi, muinon olen minä teidän wihanne ansainnut; mutta nyt en minä enään ole teidän kauhia rydwarinne, jota paeta teillä syö on. Suoskaatte minulle teidän Ystävyyttänne ja Ustallustanne, te rakkahat, ja lassekaatte minua sisään, että mä teidä ilakoitaisin. Susi sano nämät niin sydämmellisellä tuonilla, ja yhdessä niin anowassa lembeheissä, että lammasten sydämet tyyni leppyiwät. Katsi, sanoiwat he Paimenelle, tuossa tulee Susi ja tahdoo meidän kanssa sopia. Hän on täynnäs katumusta. Uukaa lauman portti, että hän

hän siisään pääsi, että me hälle meidän
Ystävydestämme wissendämme. Taina-
han takeen, kiljasi Paimen, miten te o-
lette tyhmiä eläimiä. Yhteen niin kirjui-
huun kääntymiseen uskaldarene! Sut-
tela — Hurta! — että sinä olisit suo-
matoi sinun hengellises Neuwokkis kans-
sa, ajatteli pakenema Susi.

Koirat.

Kari Saakkunaa.

Yri laiska alju Moppa sattui tapatur-
maisesti kadulle ufsain nuorten Koirain
seuraan, jotka hänen kanssa leikkimään
rupefiwat. Moppa, täynnäs harmia,
että hän ei jo taas päänalajen päällä
kuorsata taidanut, tunsi sen kappaleen
niin mielenkääntämäri, että hän urisi ja
ymbärilläns purependeli. Tuossa näette
te nuoret lallit, huusi yri wanha ym-
märämä lupakoiri eli Puudeli, mitä
hyvät päiwät tekewät, kuin niistä pal-
jori on.

Sijnä samassa tuli yksi Uusi Katua alas nelistain, joka säkin ja Naissamiehen seljästans pudottanut oli, hyppäs ymbär moniabia lapsia, wiskeli takajalkojans, ja piehtaroi loassa. Herra Lupafoira, katsokas tänne, huusiwat koirat, tuossa nähdään mitä yksi hywä hetki tekee, kuin niistä wäpäri on. Teillä on oikeen, wastais Lupafoira; mutta ne owat ainuastans Uusit jotka hywät hetket niin wäärinkäyttävät.

•• Tammi puu ja Puuomenapuu.

Waiwaloinen Tammi puu, sanoi yksi Puuomenapuu, isombi ja kestämämbi olet sinä kyllä; mutta omenia sydwät kuitdengin ihmiset, Terhot owat ainuastans suuremmari osari Sikoinshöttöä. Siinulla olkoon oikeen, oli wastaus: jos minä en tehne tarpeen minun hedelmäni Kanssa ihmisille, niin teen minä heille tarpeen puullani, ja ilman sitä on heillä kyllä muita omenia, jonga subteen he sinun sinulle kernaasti heittäwät.

Kuka on armollisempi Jäsen ihmismillisesä Seurassa, Päiväläinen joka ruumiillans tarpeellisia Palveluria tekee, eli waiwaloinen Kirjemies, jonga Pää Vuuomenia edestuo.

Kolmais Jaksoluokka.

Koto- ja Metsä-Hanhi.

Yri koto Hanhi tuli yhden metsäläisen luo: hyli, sanoi hän, sinun elämäkertasi, josta kautta sinä sinun einehesi niin vaikeudella ansaida täydyt. Katos waan minun päälle. Mä olen kuidengin yri Hanhi, joka woin itsiäni näytteleijä, niin lihawa, että minä lendämisengin urkkomin unhohdanut olen. Minä kijtän sinun elämäkertasi edestä, suoritteli tuo, koska minun sen kautta yhden walmuuden häwitämän pitää joka mulle niin luonnollinen, ja niin paljo huuwitusta edestuo.

Ruka nautitsee yhden puhdahamman huuwituksen, se joka ylöswalastun ymmäryksen kautta hätätilaisesti leipänsä saa, eli yri äweriäs aljuna pidetty Tuhmajussi?

Kari urosaa Kissa.

Jospa ei moniahat Isät kuidengan ihmettelis, että heidän Pojat juuri kelmot-

tomixi tulewat! Teidän oma warattomuus on syh sijhen.

Kari urosaa Kissa, Mistä ja Mijri, olivat yhden Ehtosuuruukin aikana oikeen tyhtymäiset. Tiedätkös sinä Mistä, sanoi Mijri, kuin sinä yhden keran paistetun kanan wadista poiswarastanut olit, ja niin ropsasti ruoskaa sait? O ole waan wait Mijri, oli wastaus. Sinä olet sen warmaan unhohdanut, kuin sinä lihämiehen, Torokkafilman Teurastusta peräänhiipit, ja jonga koirat sinua rywettiwät. Ja niin sitten seurasi yri urosa Kissanmulkkaus toisen perästä, jonga tyhönä he itseäns sydämmellisesti lysteilivät. Milläiset hullut mulkkauret, kutsuttijn kuidengin, kuin nuorena ollaan. Nuoret Mistat ja Mijrit, jotka tässä juhllallisessa pidossa läsnä olivat, kuundelivat tarkkaurella perään, koitte-
 liwat kohta sitä kappaletta jälesti tehdä, waan tulivat kohta kuin tarwettomat ja wahingolliset eläimet, yri hukutetuksi, toinen lyödyksi, kolmais ylipäättäns pois-
 tyhrättyksi, missä hän itseäns näytteli.

Papugoija.

- K**aunis! Kaunis Mehtolainen! huusi
 • yri Papugoija joka yhden Ryndörastaan
 tykönä Hipan kammiossa rippui, niin
 • usein kuin se wähä laulaja itsens julis-
 sti, justijn kuin hän tundenut olis. Hän
 lausui Hipan sanoja perästä.

- O yri angara Kirja, huusi wijmein
 yri Tölpänä yhdesä Seurassa, justijn
 • kuin hän sen lutenut, eli ymmärtänyt
 • olis. Ei, hän puhui Asianratkaisia pe-
 rästä.
-

Pajupuu.

- **Y**ri Pajupuu seisoi yhden kukkulan keni-
 näällä, ja oli jo sillä järjellä että kuu-
 waa, kuin händä yri Puuskatuuli a-
 • las suohon lähätti. Täällä hän weso-
 uusia juuria, ja tuli yhdeni hywäri ruo-
 • honpäiseri puuxi, niin kuin moniaha Ih-
 • minen yri hywä tarpeellinen Ihminen o-
 • lisi, jos hän ei hänen Luonnonlahjoistans
 kowin korkiana seisosi.
-

Uesuoppi ja Santtus*).

Tuolla on mulla yri puu tarhasani, puhui wihdoin Santtus hänen Hengen- orjallens Uesuopille, joka joka wuosi an- garasti kulkij, waan ei koston hedelmiä tanna. Hän witahtaa teidän Wilosoh- mieramiseen, wastais Uesuoppi. Hän loistaa Opetuspuheilla, jotka ei yhtään Ejelua hyödytä.

Kärpäset.

Yri Kärpänen eli jokuu muu Kijläinen läkähtyn, niin kofta kuin hän yhden a- janpituuden wedessä wirunut on; wir- goää taas ylös, kuin se aikasin kyllä y- lösodettu, auringossa kuimattu, eli hie- nori raaputetulla liijulla kadettu on, jo- ka koston hiki-reijistä luorens wetää.

Yri tällä tavalla wapaudettu Kär- pänen joutui toisten parween, jotka it- siänsä olivat Pikarijn uppoman ja lä- kähtymän nähneet. Uuta taimas, Si- söri, mistäs taas tänne tulet, kuului se? Me kaikki luulimme että sinä olisit tuo-

*) Kirjuttanut itsiänsä Xanthus, ja oli yri riekkalainen.

hon Pikarijn uponnut. Jaa sen minä olisin kyllä, jos ei hynvästitekewä Jhminen minua ylöswetänyt olis, ja auringossa kukaan. O se on juuri an-gara, ajattelivat toiset, nyt voimme me wissisti kidamme kulkuttaa. Jaa jos me langiamme Pikarijn; niin Jhminen meidä taas auttaa. He lensiwät sinne, nuolerendelivat, horjastiwat sissään, läkäh-tiwät, ja jos heidä myös ylöswedet-tijn: niin oli heidän wapahdamisens tuh-jä kaikki, sillä he oliwat jo kowin kau-wan sijnä wiruneet.

Poika ja Isänsä.

Poika.

Katsokaatte kerran, rakas Pappa, kuin minulla. Sormi turpowaa. Kivistää myöskin. Mistä se waan tulne.

Isä.

Sinä olet yhdeksä Kijliäiseldä pi-stetyxi tullut.

Poika.

En minä ole sitä kuidengan miyikän tundenut, engä näe sitä haawaa.

Jsa.

Se voi kaikki olla, Poikani. Se
kän moniailla Riijläisillä, kuin vihasten
Jhmisten kanssa-käymisessä. Wahingol-
linen vaikutus sijä näytteleixi wasta
Seuroissansa.

Rynddrastas ja Pyörrekyyh-
kynen *).

Rakki Saakkunaa.

Anna meidä paeta, Ystäväseni, puhui
nyri arka Pyörrekyyhkynen Rynddrastaal-
le: Mä näen Jhmisiä tulewan, (Hippa
mäni Tapion waimon kanssa käwele-
mään). Älä pelkää, wastais Rynddra-
stas, nuo Jhmiset owat meille leppysit,
ja totuudessa minä sinua paharun. Si-
nun häkäkiukkusi ei anna sinua lewätä,
ja sinä teet itsiäs sen kautta wapaudessa
Hengenorjari.

Hippa ja Tapion waimo olivat nyt si-
wutsen, ja Kyyhkynen lensi takasin Kyn-

*) Die Ringeltaube.

döbrastaan luore. Ei kauwan sen perästä läheni yri parwi miehuullisia poikia. Kyndöbrastas lensi. Kyyhkynen jäi rauhallisesti istumaan, ja siiberteli Weisunsa. Mutta Pojat rupešiwat käsiwoimalla händä ambumaan, ja kiwillä wiskoamaan, niin että hän tuskien kuoleman waaralla pois pääsi. Ota nyt minulda yhden opetusta kohareis, Ystäväsieni, puhui Kyyhkynen. Kowin uskotoina olla on tosin yri wika, joka meille monen murheen tekee, mutta kowin paljon uskoa on totisesti waarallinen.

Kaislanhuutaja ja Kiuru.

Yri Kaislanhuutaja lensi yhden Kiurun luore autialle kedolle. Rakas Kiuru, sanoi hän, suo mulle sun Ystäwyhdes. Täällä awaruudessa olen minä asuaren päättännyt, koska minulle sun elämäkermais erinomaittain hywäri tulee. Tuossa metsässä, jonga sä näet, olen minä syndynyt; mutta sen sisässä oli mulle kowin pimiä, sen jälkeen lensin minä tuohon Witsikkoon, siellä oli mulle kowin itäwä. Nyt mä läxin likimäiseen tar-

haan; mutta siellä olivat Salowarpuset, en mä mitengän nijten kanssa sopia woinut. Täällä, rakas Kiuru, tahdon minä aina jäätä, anna meidän täällä — Mä pahaksi pane Herra Kaislanhuutaja, rupes Kiuru sanoihins, sinä olet hywin muuttuainen elämäkerrassasi. Anna mun sun Ystävyyttäs anderi anoa. Minä pelkään sinä mahdaisit sijnä myös —
 Fin olla.

Susi ja Karitsa.

Alamainellinen Palwelia, nuori Herra, puhui yri Susi Lääwänowen tygöä Karitsalle. Annatteko te myöden hywydestä. — Ja kuka te sitten olette — Teidän nöyrin Rengi Jsegrimmi tahdoi sen huwituren pitää, Teille hänen tarkoituksens ja Yhryyttämisensä — Ei yhtään nöyrityttä Herra Jsegrimmi. Me Eöyhät yriinfertaiset Lambaat emme ymmärvä sen päälle yhtäkän, ja meidän Paimen tarjoittaa aina sanoa: älä usko nijtä yhtään, jotka jokamiehen alamainelliset Palweliat ovat.

Räki ja Korpiraastas.

Räki Saattunaa.

Minun Kanssa-käymistän piti Linduin
 ensimmän, puhui nyi Räki Korpiraastalle,
 se olis teille kaikille hywin tarpeellinen.
 Teidän Ritkuttamisenne ei ole mikään lau-
 lu. Mä, mä tunnen Tuonikonstin tem-
 put. Minulda ovat Rynddrastas, Kor-
 pikiuru, Jouhilindu, Uunilindu, Peip-
 ponen, Lahorastas, Urpalindu, Leppä-
 lindu, Koivulindu, Kulorastas heidän
 parhaat tuoninsa oppineet. Ennen he tu-
 liwat Eyllä minungin luo. Mutta nyt
 he luulewat paremmin osaawans laulaa
 kuin minä. O tyhmät, Eijtottomat! —
 Mingän suhteen se tosi on, rohkeni Kor-
 piraastas, mitä sinä siellä Eijstät, en tah-
 do minä täällä nyt tutkia. Niin paljo
 tähdyy minun Euidengin sulle Eunnialli-
 festi tunnustaa, että sinä mulle ja kai-
 kille muille Linduloille sitä säälistämäm-
 mäxi tulet, Euinga enemmän sinä niin
 meistä puhut, ja sitä wielä toisten Eulu-
 turen päälle. Pidä itsiäs hywänä.

Suhh! puhui Räki itsessäns. Mutta
 mun tähdyy Eyllä itsiäni toisiin Käyttää.

Sen peröstä lensi hän yhteen Näreik-
 Eöön, johon Korpirastas usiat Weisulins-
 nut ymbärillens yhdä laulu=koetusta pi-
 dämään ko=onnut oli. O kuinga koria-
 sti te laulatte, Ystävät, huusi hän.
 Minä olen itsiän ilahuttanut teidän wi-
 fertämisellänne. Alkääte andako teidä
 estellä! Minä waan tulini teidä oppi-
 maan. Ohohh, Herra Käki, sanoi hä-
 le Korpirastas, mingäs tähden yhdellä
 haavaa niin nöyryyttäväinen? Waan
 jokos hawaitset, että sun kerstauret eli
 Rijttelimiset ei enään arwossa olla?

Jānis ja Maakarhu.

Luo Jānis teki niin, kuin wisfit Jh-
 miset, jotka toisille heidän makuns aina
 wäkivallaisesti tarjoarens kokewat, ja juu-
 ri sen kautta wastoinmielisixi Seuramie-
 hixi tulewat. Kuinga taidaisin minä kui-
 dengin koko päiwän niin maassa tongia,
 puhui hän Maakarhulle. Maa=etanoita
 ja Maamatoja ajelemaan, millainen kai-
 wattawa Toimitus! Tule kanssani, ja
 katso keran kaunistä Orasmaata, an-
 garata Raalimaata. Minä lhyön wetoa

ettäs et mun seurastan enään pois halaja. Minä suon sulle kernaasti mun huwituren, oli Maakarhun vastaus. Ole myöskin niin halpa ettäs et minua mun omissan estele, koska sinä et sitä tundea moi.

Wanha Warpunen ja hänen Pojat.

Kuulkaatte päälle lapseni, puhui nyt wanha Warpunen koska hän hänen poikansa pesästä karkotti. Te olette maailmassa suurilda wiha-miehildä saaretut, jotka teidän elämänne ja teidän myödenkänymisenne peräänpyöriwät. Soimaawat pyssyillä ja waljuputteilla wahtiskelewat teidä. Ansat ja merkot tulewat teille panduyi. Poikalasten Kivet, Khytimiesten ruoskat — kaikkein näiden edessä waaroittakatte itsänne, jos te ette teidän raittiudellenne ja teidän elämällemenne harmi olla tahdo. Nimittänyt oli kyllä se wanha Warpunen kaikki waarat teille; mutta kusta te tundsitte siis nyt ne Pyssyt ja Waljuputket, ne Ansat ja Ruoskat? Mingänlaisijn wälkappaleihin te ryhtyisitte, näidä waaroja kewiemmästi

ja wiisimmästi wälttäärenne? Tämän unhohti wanha Warpu, ja sen takeen ei hänen manauksens hänen pojillans mitään hedelmöinyt, kuin moniahat halwat lastenopetuset eli Saarnat Synnistä, Ruolemasta, Perkeleestä ja Helwetistä.

Korppi.

Mri Korppi löysi yhden Tiamantin *). Se on yri angara löytökappale, huusi hän. Ihmiselle, olen minä itsellen sanoa andanut, pitää tämän kiwen suuresta armiosta oleman. Mä tahdon hänen mun pesöhen tандаа, ja hänen huolenpidolla talteen panna. Siellä pitää hänen kyllä Ihmisillä hywästi leppäämän. Se kån sen sorjan Tiamantin kanssa, kuin Porttaanin suomen kielijen Tulkki-Kirjan kanssa.

---

*) Tiamantti, s. mantin, on yri Kultakivi, kalliimmasta ja kowemmasta laista.

Riikinkukko ja Ralkkuna.

Yri Riikinkukko lähenei yhdä Ralkkuna.
 Raikki Sijpesmetsäiset, puhui hän, ihmettelemät sulkiäis pugun loistetta. Peilit sinun hännästä, lihakelkuttimet sun kaulassas, sun pitkä nenäs, kaikki, kaikki on kaunis, werhottaa sua jalosti. Mä tulen ehtimisellä ijälliseri. Sulkani puoittellawat pös ja hylkiwät — Hiljaa, rupes Ralkkuna sanoihin. Kolla mä sen wiekkauden hawaitsen. Sinä latelet omapuolisen raukkaudes puhetta, ja annat itse sen äänen edes, kusta minun sinua kiihtämän pidäis. Leidän huono puoli, te Herrat, on tietty.

Repokettu ja Pässsi.

Yhdellä tiellä kohdaisiwat toinen toisensa, yri Repokettu ja toinen Pässsi. Häätäsesti pässi tuon waarinotti, kuin hän takasin käändisij ja pakoön turwasi. Mitäs pafenet, Ystävään, huusi hälle Repokettu perästä. Sinä taidat kuka tiesi minua yhdenä Sudena vitää. Ei, sulla ei ole syä hiukan werta minua peljättävää.
 Mi-

Minä waan nuoria Kanoja teurastan,
harvoin Sorfia ja Hanheja. Niin sinä
teurastat kuidengin? oli vastaus. Pe-
rustusta yltäkyllä minulle, sinua paeta.

Kärpänen.

Yri Kärpänen sattui yhteen hämähäkin
Einoon. Jospa hän tiesi hänen waijy-
wäistä waaraa, oli ollen rakkaus wa-
pauteen, joka händä ajeli fakki hänen
woimans edeskäyttämään, että itsiäns
niistä siidehistä wapaahdaarensa? Mutta
ilman ikosen afoja! Kuin enemmän hän
itsiäns rohkeni, sitä enemmän hän itsiäns
Eierteli. Lyhykäisesti se käwi hälle kuin
Eiikkein Hulimilien kanssa onnettomuu-
desa. Ajattelemattomuudesta langewat
he sisään, ja sitten suurendawat he sen
taidottoman wälkappaleensa. Eautta jota
he edes määrääwät, heidän forkian lähe-
tystäns poistaarens.

Papukoija metsässä.

Yri Papukoija tuli Raupungista met-
sään. O, kuin te kaikki täällä niin pa-

Hasti laulatte te linnut! Ei kullaan ole
 oikia laulunmuoto. Tulkaatte, mä tah-
 don teille kerran eteenlaulaa! Minulda
 pitää teidän yhden laulun kuuleman,
 jonga laista te ette koston kuulleet ole,
 ja kuulette. Nyt rupez hän hänen röti-
 sewän äänens ylendämän, löi sen pää-
 le hänen maatawetäwäisillä siipidilläns
 ja andoi sillä wälillä aina yhden parin
 oppineista sanoista sille töllistelewälle Lin-
 dupurkakkawäelle parhaudexi. Sen mi-
 nä vielä kutsun yhdeksi linnuksi, kuului
 se, hän woi meidän äänelläns oikeen
 täyttää. Hän puhuu juuri wieraila kielil-
 lä. D sitä pitää meidän ustimmaasti kuun-
 deleman! Niin oli hänellä sitten aina yri
 seura ja luwutoin Auditoriumi ymbäri-
 läns. Ymmärtäwäiset linnut kuundeli-
 wat händä kerran ja sitten lensiwät he
 jälleen Ryndraastaan luo.

Maisapina.

Raikki riemu on minulla teissä, minun
 rakkaat lapset! Raikkeinrakahimmat luon-
 dakappaleet oletta te! D jospa te tie-
 däsitte, kuinga hywä mä teille olisin! Tul-

Kaatte andakaatte teijet minulda hywäil-
dyxi tulla. Tässä tuonissa puhui ja ir-
wistelij yri Naisapina päivä päivän
päälle hänen poikiensa kanssa. Joka
hyppäns, joka kaswon muutos, joka wä-
hä kätören muoto tulee leuman wetoxi
ja ihmeteldyxi. Lyhewesti Junkkari ja
Nyökkenä ei woineet paremmin Apinoixi
kuwaltetuyxi tulla.

Nahanwaihataja ja Luwun- peningi.

Hoss, katsokaatte Euidengin tuota Eulu-
tettua Luwunpeningia, sanoi yri Nahan-
waihataja. Kaikessa maailmassa, kuinga
sinä tulet minun Tukaatteini sekaan?
Minä olen niin sisäänhijwinyt, mastais
jälkimäinen, kuin lipilaarit Toktuorein
sekaan. — Ei millään muotoa, Her-
ra Luwunpeningi! Oletkos sinä sitten ti-
lasta maranut?

Moppa ja Lammaspaimenkoira.

Yri Moppa oli ansaidut ruoskimisens
saanut, jotka hän niin ilkiästi vastaan

otti, että hän sijtä juori. Hänen usfain
 Färsittihin menoin ja mulkausten alla, tu-
 li hän kerran puolittain näljästyneenä
 yhden lauman luo, jossa Lammaspai-
 menen Koira walvoi. Hyw' ilta, Her-
 ra Weljeni, huusi hän. Ah ole kanssa-
 Färsiwällinen Kanstani, ja anna mulle
 pikku palainen leiwästäs. Kuin minä
 sulle histuorian latelisin: sinä minua sur-
 kuttelistit! Ihmiset, jotka meidän ansiot
 muiten kyllä arwiollisina pitää tiesiwät,
 owat nyt juuri toisin. Riihtottomuus ja
 wihaisuus on meidän uskollisuudemme
 palkka — Ei wähemmin Herra Moppa,
 oli wastaus. Niin kaipaawat kaikki hu-
 liwilit maailmassa, jotka itsiäns tyh-
 män urhollisuuden tahdon jälkeen Ihmi-
 sten Wihamiehixi tekewät.

Ukkotuuma, uroso Riissa ja Talonifändä.

Yxi ukkopuoli Tuuwista tuli Talonifän-
 nän luo. Suojele minua, puhui hän,
 tämän wihaisen urosan Riissan edessä.
 Se suolle mainittawa ja wihan hirmut-
 tawa ei ansaitse sitä elatusta jotas hälle
 eteenasettaa annat. Tänä — tässä taissi

Edyhä Ukkotuuma surusta hätäsesti puhua — tänä on hän minulda taas moniaita lapsistani voisryöwännyt. Einä sen olet tehnyt Murri? puhu, vastaa puoltas! sinä tiedät, rakas Herra, vastais urosta Katti eli Kissa, että minä totuutta puhun. Et sinä ole koskan walettä suustani fuullut. Minuun taidat sinä waan kaitkein sinun Kotoeläindeste seassa uskalda, minua yrinäns uskoa, Euin minä sulle sanon, että kuka tiesi yri Tuhkuri — O ole waiti, oli wastaus. Minä kuulen jo Esipuheestais, Euin asian laita on. — Yri Kiwi warkaalle kaula, ja weteen hänen kansa! — Kuka aina hänen totuudenraffaudellans kiihtelexi on suuremmaxi osaxi suuvin walehtelia.

Susi ja Koira.

Kuule Musti, puhui yri Susi, anna Ferran yhden sanan sun kanssas uskollisuudessa puhua. Te Herrat Koirat olette Ihmisten tykönä niin rakastetut, ja nautitsette pijaan koko Eläindenwaldakun-

nan arvollisuuden. Minä hywin halajaisin, että myös minunkin Poikaiset Rakkauden ja Arvollisuuden Konstin ansaitsemaan oppisivat, että myöskin nyt Susi kokenisi, joka meidän surulle kunniaa tekisi. Eteenasetä minua, jos sinä voit, yhdelle hyvälle Howimestarille. Ja mitä pidäis sitten Howimestarin sinun Poikaisille? vastais Koira. Jäätkös sinä itse Pahantekijä, jonas hamasta ennen tätä ollut olet: niin ei teille kymmenkään Howimestaria mitään hyödytä. Vanhembain hursteaus on aina paras Kuri.

Palokärki ja Korppi.

Linnut olivat Palokären heidän opettajans valinneet, ja heidän tapans oli että itsiäns hywin hänen Edeksandamisestans ylösrakoa. Yhden kerran pitää hän myöskin yhden otollisen Saarnan Paradisilinnun kauneudesta ja ihmeteltävästä muodosta. Usettakaatte etehenne, minun Ystävät, sanoi hän toisten seassa, Kuin hywin tämä lindu meidän ihmettelemistämme ansaitsee. Ei hällä jalvoja ole. Hän häälyy waan ilmassa, ja elää puh-

Bahammasta kasteesta. Ja tästä ainees-
 ta tulivat sitten aivan yriinkertaiset
 Seurat ulosjohdateturi. Lopetetun Saar-
 nan perästä läheni yri Korppi händä. Y-
 stöwäni, puhui hän, et sinä tänä ole
 oikeen sinun Edeskäytämises yliajatellut.
 Se on tieten wäärin, että Paradijessin
 Lindu jaloitta on, waikka Eyllä se joka
 Postillassa seisoo. O sijtä ei ole mi-
 töän tärkeäri otettawaa, Korahutti Palo-
 Käski; pro concione ei tarwita niin tar-
 kasti ottaa.

Se tavallinen Syynteeskelemys niin
 usiain wikkelijn Walein.

Punakupulindu ja Käski.

Käski sanotaan ei hauwo eläissäns itse;
 waan panee hänen munans pienembijn
 Linduin pesään, jolda he uloshauwotaan
 ja kaikella huolenpidolla ylöskaswateturi
 tulewat. Yhden Ferran kuulin mä yhden
 Punakupulinnun ja Käen wälillä seuro-
 waisen kessenäisen Puheen:

Punakupulindu.

Mä lbydän ylimielisen riemun minussa, ansiollinen Käki, sinua taas näissä paikoissa näkeäseni. Sinä tiedät sen, kuinga paljon minä sinun päälle pidänyt olen. —

Käki.

Ja kuka sinä sitten olet, pieni Lindu?

Punakupulindu.

Et sinä enään minua tunne? — Ongos se mahdollista? — Se Punakupulindu joka sinua ylöskasvattanut on!

Käki.

Niin! — Jo nyt jorahiti mieleheni. Se on mulle rakas, ettäs minua olet tervehittä kändä tahdonut. Mutta nyt minulla ei aikaa ole. Mä rukoilen itselleni sen kunnian toisen — kerran ulos.

Kuinga forkiambata säädyn arvioo, ajattelin minä, sitä enemmän myt tui käänsieluja ihmisten seassa. Kuin moni * * * tunne ei hänen Opettajans enään, joka händä moniahat vuodet ennen vielä jutella (karietata) andoi.

Hijren wijsas neuwo.

Monikahdisa Toimituksissa sen Eylläwijaan Magistraatti monessa pienessä Kaupungissa, halajaisi minä, että yri neuwonandaja löydysi, joka niin kuin tuo Hiiri ajatteli ja puhusi.

Rakas Jumala! puhui hän hänen Herra Kolliegitille, siellä olette te nyt yhden Herran yhden Majawan asundusijan nähneet. Nyt on teille täällä kaikki Fomin pienenä Kaupungina. Siellä tahtoitte te suuret salit rakea, teikkupidoja pidää; kaiken pitää angaran oleman. Oheittäätte sen aina Hijreikien luo, ja ajattelkaatte sitä vastaan halwastihyödyttämöisijn asettamisijn päälle sen kokonaisen parannuxeri. Emmehä me kuidengan ijankaikkisuudessa majawixi tule.

Päärlynkalastaja.

Yri Päärlynkalastaja aukas monennäkösia Nätkintotia, joissa hän aina Päärlynjä erilaatufesta Urwiosta löysi. Se on minua pisteldittämä, sanoi hän, että minä en kussaan yhtään puhdaita ja

Kauneita päärlhyjä löydä. Et sinä sitä
 waatiakan woi, sanoi hyi toinen: hmwät
 Päärlyt owat aina halvemmilla sekoite-
 tut. Heidä pitää ulosetsimän.

Huotawat Lukiät! Njatekaatte Fui-
 dengin minun Saakunoistani eli Sadu-
 stani myöskin niin!

Saakkunan eli Sadun sikämi-
 festä ja sen hyödytyrestä to-
 tuuden ohjatesa.

Sana saatu samoessa
 Sanan puhkeis' puhesehen:
 Sitten syndy saakkunaxi
 toden laatuja latella.

Sotuus tuottaa toimen tielle
 weneen wedeld' waaruesä,
 Fiween karijn kostemata
 satamahans surutoina.

Sotuus köysi köyhynhelle
 wijsaudelle kaunis keppi,
 sauwa suuri saastuterull'
 onnen teille ohjatesa.

Totuus kieltää väärin käydä
luonnon polkuja pyhiä ;
Eohdaiseepi kurjat konnat
pahan järjen palmikoites'.

Rohwaiseepi rohkiasti
tunnotoinda turmiolla,
että käändyy endiselle
toden laiturin lawolle.

Lisä-Liitös,

Kolmanteen Jako-Luokkaan.

Erinmukainen Warkaus.

Yri Arwoitus.

Yri Kaupannies hakee itsellens yhden wisfin Sawaran. Hän myö yhden pienen osan sijtä, ja hätäsesti on hän tämän tehnyt, niin näkee hän itsiäns yhdellä erinmukaisella tavalla warasteturi. Se Tekiä, joka itsellens hänen omaisuutensa wallotti, ei tarwitse sen ohessa Wiekkautta, eikä Waldasuutta, ei pidänyt hälle Tijrikkaa, eikä Tikapuuta, ei tullut Häwitetyn Kartanoon, eikä Raupungijn, jonga Usuwainen hän on, jaa hän oli kuka-tiesi siihen aikaan, koska hän sen Mikoren toimitti, sata Penikulmaa Kaukaari hänestä taambaudettuna. Mikä se käsittämättömäisin on, se Häwitetty tundee hänen Warkaansa, ja nimitää händä julkisesti. Se Nyökäle ei voit sitä Tekoa kieltää. Mutta hän ei anna sitä warastettua taas takasin, ja myöskään ei tule — — armatkon — — Essi wallalda palkitsemiseen päälle-panduri.

Kaikkein soviain Miesten tavallisuuden jälkeen, jotka seitsemän Räslyn ylitsekäymisestä Elannonharjoitusta tekivät, myös hän halvemmista hinnoista, kuin rebelliset Kaupanmiehet, ja hänellä on siis se onni, että Yhteisyys, niin hyvin kuin se kans hänen Kaupanpitoans pakenee, händä lyhydessä hänen Tavarain vähendymisen kautta yhden ameriaksi Mieheri tekee, sitämastaan se onnetoin, jona Omaisuteen hän hänen ryömärilliset Kouransa pani, waarassa on, ehkä hänen Runniällisuuttans, itsiäns häwindyneeri julistamaan.

*

*

*

Lukioille, joilla joskus ristillinen hymän = avuntekewä ando pautuu, on jälkimuistutuxeri, että tämä Armoitus kuin Waaroitustaulu täsiä seisoo, että missä Ihmissä, jotka siä Yhteisyhtä, kuin se itsellen forkiambata Kirjutusmuotoa tarvitsee, jälkipainajat kutsua tavoittaa, itse kirjaisista vastaan, ja wafsten kaikkia, jota Räsittäjä muuton wieslä kirjuttanut on, ja tulewaisesti kirjuttaa, yhden yliwoittamattoman mielen fäännön tyköön = tuottamaan.

Juoktumisia.

1.

Kärjivällisyys on yri Konsti, jota muutoma Waimo ei koskan oppia, ja Euidengin mestarillisesti opettaa woi.

2.

Se on wäärin, että haurellinen elämänterta isoilda korkeimmittain harjoiteturi tulee: sillä he ei tunne armahamisen heikkumallisuutta.

3.

Ei mikään, sanoi yri Kirjanoppinut latinalaisen Waldakunnan aikana, ole Kärjivättömämbi, kuin yri äyriäs awio-
puoli. Minä tunnen, sanoo minun ijäl-
linen Naapurini, hätäsesti kolme wai-
moa, jotka ei minulle äyriänä näy.

4.

En minä uskalla minulle että määrätä, mikä Kärjivättömämbi on, itsiäns

hänen mirhisfäns, eli hänen hywisfä a=
wuisfäns julistaa.

5.

Myös kutsutaan Wanhuus yri Lau=
ti. Jos se on yri, niin on se se ai=
nuu, jota vastaan lääkkärit yhden pää=
leluotettaman Wälitappaleen tunderwat.

6.

Joka itfäns köyhäri kutsuu, tun=
nustaa Maailmalle yhden Kuollonsynnin.

7.

Joka rakkaudesta kuolee, sen kuo=
lemahan ei hänen aviopuolisonsa wika=
pää ole.

8.

Mingäntähden owat lupilupaiset Kir=
jutukset meidän aikona niin harwon? Pi=
jan myös mahdas luulta, ainuastans
Huliwilit meidän seassamme kirjuttaa
woiswat.

Mies petollisella Sydämmellä! Si-
nä pidät sinuas kaikkein Ihmisten wel-
kamiehänä, ja olet usiasti heidän uskottu!

Ruka ihanan Surun wietellyriä
wastanseisoa tahdosi, pidäis sen salai-
suuden wallita, waaran aikana itse nai-
seri tullarensa.

Sukkeluus on yri Luonnon Andin,
jonga kautta he heidän wihansa huliwili-
sten vastaan juhlallisesti julistaneet owat.

Se on juuri niin kewiämielisesti,
hänen Sukkeluudens, kuin hänen rahans
tuhlata. Myös ansaitsee siis molemmis-
sa tapaurissa suukuolleheri julistet-
tawari tulla.

13.

Hänen Sufkelluudens fulloa, on se
 korkein määrä Omanswallituressa.

14.

Wanhuus on yri Maali, jota kait-
 ti ihmiset tapaawans halajawat, ja
 myös, kuka sitä luulis, pelwesi hinnan
 edessä, jotka heitä tuolla odottawat,
 Kuolemansäppäleelle.

15.

Ei mikään ansaitse enemmän uskoa,
 kuin se Wakuutus yhden Kielilakkarin,
 että hän ei yhdestä asiasta mitään tiedäis.

16.

Muutoma Ferstaa itsiäns wisseistä y-
 löllisistä elämänerroista, jotka hän ei
 koston toimittanut ole. Myös riehkä-
 skön häneldä kielen ulos, ja hän tulee
 yhdestä wilppisestä Syndisestä yri rangai-
 stamatoin Huliwili.

17.

Yri wilppinen Rõyhä saattaa Onnen-
neijot Warhurstauden kuulusuuteen. Y-
ri amuinen ottaa sen forkiamman koston
hänehen.

18.

Taiwaalle liene Ristos, että ei Kuol-
lemalle, kuin myös sanoa tawotetaan,
ei yhtään yrttiä kaswanut ole! Ihmiset
itsellensä heistä kohta tarpeens ottawat,
että heidän Wihoollisiansa Kuolemattomuus-
belle andeexi andaapensa.

19.

Omanylisyys on se Kuwallus Tur-
huudesta.

20.

Ujantapa on yri toinen Lihanhimon
Hillityksen Naisjumala. Heidän Nais-
pappinsa ei saa yhtäkän miehiä.

21.

Myös kisataan tawallisesti, että Kuol-
lettaapens aikaa, niin muotoin juuri yh-

destä perustuksesta, josta myös kestenheit-
tämän pidäis.

22.

Se onnellisin Kisaaja on se, jon-
ga Kisa ainuastans köyhäri tehnyt on.

23.

Riistottomuus on yksi Wirhi, joka
aina harvommaksi tulee, kuinga pahendu-
waisimmat Ihmiset ovat, koska sillon
waan harvat isians huolehen andawat.

24.

Wissi tuhatta Miestä tulivat muu-
loisin wijdellä Ohraleiwällä rawituri.
Suonneidot halajivat meidän wjstue-
hatta Kirjamiestä samalla niin huotawal-
la tavalla tyhyttää wolwans. Mutta
kossa heille se ando ihmettä = tehdaärens
miehuudestans sorretut ovat, niin pitää
enemmät heidän Opinalaisistans nälä-
stämän.

25.

Kuolema, sanovat Nunoniekat, on lahjoittamaton. Ah! Kuin hän Euidengin yri Tuomari olisi, ja meidän Elämämme sijassa meidän Jutuillimme yhden lopun tekisi!

26.

Kelle Jumala yhden ammatin antaa, sille antaa hän myöskin ymmärryksen. Eikös tämä Sananparisi myöskin Naisjumalista sori, jotka tutullisesti waan kowin ustiasti Ammattaita jakoarens tavoittawat?

27.

Wijauden-naisjumala on Eijtetämä hänen Waldakundans Rukoisturen tähden erinomaittain nälkään, ja me lufijimme paljo enemmän tyhjiä päitä, jos ei yhtään niin waikia asia yhden tyhjän watsan takeen olisi.

28.

Se on yri harmonen tapaus, että yri ilkiä waimo itsiäns parandaa, ja jos

se myös toisinaan tarahtuu, niin ei hän
hyväxi tule, vaan korkeimmittain tau-
nori.

29.

Sun Wihamiehen Kokee Maailmalle
sun Erdames Nadelisuutta arvellettawari
tehdärens. Koska itsiäs hälle, ja sinä
Totuuden Syyttömydestänsä todistanut
olet.

30.

Idythy Waimoja, joida ei yhtään
lai armoituksesta liehakoitse, kuin se hei-
dän Kaunukaisuuteens tuotetuxi tulee. Tä-
mä Houkkaus myötenandaa miehiä, hei-
dä wihatarensä, niin pujan kuin heidän
yldymyrensä lakastuncet owat.

31.

Yri Howilainen *) tavallisesta laista
on yhdellä kertaa sekä Sydjämato **)

---

*) Alla sanan Howilainen, nimmätään tässä waan
ne Howimiehet, jotka hallitsewaisen Ruhrinoin
ja Saarein Kartanoissa eli Howiloissa, tawa-
taan.

**) Die Raupe.

että Perhonen *). Myös näkee hänen matelewan ja liuhtowan. Syöjämädon mukaisesti tulee hän liemäri-tallotuxi, ja Perhosen wertaisena ei hän pijan muuta ole kuin paljas wäri. Perhosta ylöshe-rättää yri Uuringonsäde Elämään, ja Howilaisista yri armoitusta-täysinäinen Eat-sando yhden wähäistä wöhemmän waloi-stawan ja ylöslämmittäwän Majistietin: Se olo molembain Kijliäisten **) on eritapainen, ja se kuuluu tawallisemmat-tomihin tapauksiin alle, koska Howi-Perhonen hänen Elämänsä forkiammalle wie, kuin hänen Wastakuwansa Redolla.

32.

Onnettomuus on yhdelle pelkurille yri Kalewa, miehuulliselle yri Lindukoto-lainen.

33.

Kuins halaat suurehammat ja pa-rahimmat Jhmiset tundeaxesi? Kysh on-nettowambain perästä.

*) Tässä ajatellaan Perhosen alla erinomaittain ne launiat, jotka myöskin Kesälinnuiksi eli Werk-tuleiksi kutsutaan.

**) Kijliäinen, Insect.

34.

Ei koston meille ainetta Surullis-
suuteen puutu. Meidän tulis sen tähden
alati eli ei koston itkeä.

35.

Yliä maarij koko maailman ulos,
händä lepnyttämään, ja koko maailma
ottaa sen uloswaatimuren warteheensa.

36.

Yri wirhitdin Ejelü ei sen ylitse
huokaile, että hän köyhä on, waan että
hän ei siri hywäntekewäisyyden kaulta
tulla woi.

37.

Houkkens pitää hänen Hengenorji-
ansa kowemmissa kahleissa, kuin wir-
henteko omiansa, sillä kewämmästi ylit-
sekäy yri wirhityöntekiä hywijn awuihin,
kuin yri lepakollinen Houkka wijsauteen.

38.

Yri Wähä-runokas Korottaa itsiänsä häpiän olkapäihen päälle, ja halajaa hänelä ylistyren temppeleijn kanneluri tul-larensa.

39.

Ei mikään Walitus ole ylläkömbi, kuin se Waimoen Wallituren halullisuusdesta; sillä mitäs meistä Miehistä tulisi, jos he ei heidän Waldansa ylitsemme woipaisuudella käyttäsi?

40.

Amiollisuus on yri Helmetti, jossa ei ainuastan jumalattomat, waan ainuastans kowin usiasti hiljaiset miehet pijnaturi tulewat.

41.

Yri Houkka eli Huliwili Kijwastelee lupilupankirjoituren yli, ei koska hän heistä tarwutunna löydää, waan koska hän luulee, se on händä tarwata tahdo.

nut. Se on hälle yri peili, jossa hän ei hänen rikkomisensa kumallettuna, vaan hänen esikänpäisyksiänsä filminkäännettyinä hawaitsee.

42.

Tutka *) on yri hedelmällinen Ro-
staja sen ylitse, joka pahuutta kirjut-
taa. Hän hirviää rangaista ja palki-
ta. Ainaastans Armoittamisuuden oikius
on hänelle kieletty.

43.

Se on hywin epäilettävä, jos on-
nettomain luku lumuttowambi olla mah-
dais, kuin Ihmiset ymbärsahdistamatto-
mat Tarjoalliset heidän luotumenoistans
olisivat.

44.

Myös löydetään enemmän totuutta
pilkkakirjoituksesta (nuhtekirjoituksesta), kuin
ylystystrunojamista.

*) Tutka, Kriitik, josta Tutkallisuus, Tutkaisemi-
nen ja Tutkaisu, ulosjohdatetaan.

45.

Sen hyväilyspuheisen, joka hänen suitsutussaunansa meille tuhlaa, kutsuimme me toisinaan juuri rymästi, mutta ei koskaan yhdeksi walhehteliaksi.

46.

Ne parhaimmat ja pahimmat päättelydetään myös Wainämöisen Tytärten palveluksessa.

47.

Ei myöskin waadiko, että Kirjamiehet meidän Kansapuheessansa juuri niin otollisesti ylöspidawät, kuin heidän teoissansa; sillä he owat Kirjoinkirjuttajat, ja ei Kirjoinpainajat.

48.

Totinen Suuripäältyns löhdää sen Kuormalliseri, Eijtoista wiljellärensä, ja se olisi kuka tiesi nyi Kannus heidän hywäntekewäisyydensä edestä, jos hän Jhmissä Eijtottomina pidää woisi.

49.

Löydät sinä waitielemisen yhden naisen tykönä, niin pane itsiäs tiedustamisen päälle, jos hän ei hyi werhotettu miesi ole.

50.

Ei Elämän ihanaisuus, waan Ruoleman peloituset sidowat yhden suuren osan ihmisiistä heidän Olohoonsa.

51.

Ei ymmärys wikkelyyttä tarwitse; mutta wikkelyys ymmärystä.

52.

Waimoenuskollisuus on hyi ihme. Mutta usiat, jotka muuton ihmettä uskowat, ei usko tätä.

53.

Olisin minä Isä, minä pidäisin siitä yhdena halpana onnettomuudena, jos

minun poikani Hölmdöt, kuin minun
tyttärenti Sukkelapäiset olisivat.

54.

Joka ei yhtään vastapuhetta karsia
voi, ei tahdo, että hänen totuudens
voittaisi, eikä että hänen erhetyksensä
voitetuksi tulisi.

Sisällyspito.

Työskönomistaminen.

Saakkunat eli Sadut.

Ensimmäinen Jako = Luokka.

Ryöndrästas ja Kanarianslindu =	Leht.	5.
Poika Maankarttomin tykönä	=	—
Märhi ja Pajurästas	= =	6.
Sanno ja Waltti	= =	7.
Poika Nokkosten tykönä	=	8.
Karhu ja Upina	= =	—
Koira ja Lammaspaimen	=	9.
Poika Kirjankokouressa	=	10.
Räskiöira ja Siili	= =	—
Ryöndrästas	= =	11.
Silkkimato ja hänen Martians	=	12.
Kärpänen, Kowakuoriainen ja Ha-	= = =	—
raffa	= = =	—
Jalopeura ja Karhu	=	13.
Nastas	= =	—
Konnikaiset	= =	14.
Wanha Kissa ja hänen Pojat	=	15.
Jalopeura	= =	—
Kulkia ja Kiuru	=	16.
Jalopeura, Lammas, Repokettu ja	= = =	—
Koira	= =	17.
Weisulindujen kokous	= =	18.
Sierikkajainen	= = =	19.

Maalari ja Wäri	=	=	19.
Yhden vanhan Hijren Lupaurenteko	=		20.
Pääronapuu ja Dmenapuu	=		21.
Maanmies ja Hijrakansa	=		22.
Yri wakaa Susi	=	=	23.
Te ja Sä	=	=	24.
Moittia ja Tarhakakot	=		25.
Lapset ja Wastikaarme	=		26.
Poika ja Koivansa	=	=	28.

Toinen Jako=Luokka.

Suhkaaja ja Konnikaiset	=		29.
Poika ja hänen Isäns	=		30.
Salonpoika ja Päästäjäinen	=		—
Poika Taruspuun tykönä	=		31.
Nuoret Driit	=	=	32.
Mesimmi ja Mehiläinen	=		—
Ilmanjumala ja Sudet	=		33.
Poika ja Kultakansi	=	=	34.
Poika ja Lehtineulainen	=		35.
Orjantappuranpensas	=		—
Sorsat	=	=	36.
Ilmanjumala ja Totuus	=		—
Warpunen ja Kurki	=	=	37.
Tikka ja Tarhanwartia	=		38.
Hunajalinnut	=	=	39.
Korppi ja Keltasirkkunen	=		40.
Zoutsenet	=	=	41.
Nuori Kukko	=	=	—

Warpunen	=	=	42.
Uusi Kuningas Eläinden Waldakun- nassa	=	=	43.
Punariindalindu	=	=	—
Pölld ja Nahkasiipi	=	=	44.
Heposet	=	=	45.
Repokettu	=	=	46.
Merikommienkerääjä ja Poikansa	=	—	—
Pukki	=	=	47.
Susi, lammas ja Paimen	=	=	49.
Koirat (2)	=	=	49.
Lammipuu ja Puuomenapuu	=	=	50.

Kolmas Jako = Luokka.

Koto- ja Metsä-Hanhi	=	=	52.
Kari urosaa Kissa	=	=	—
Parugoija	=	=	54.
Pajupuu	=	=	—
Nesuoippi ja Santtus	=	=	55.
Kärpäset	=	=	—
Poika ja Isänsä	=	=	56.
Kyndrastas ja Nyörrekynhynen (2)	=	=	57.
Kaislanhuutaja ja Kiuru	=	=	58.
Susi ja Karitsa	=	=	59.
Räki ja Korpirastas (2)	=	=	60.
Jänis ja Maakarhu	=	=	61.
Vanha Warpunen ja hänen Pojat	=	=	62.
Korppi	=	=	63.
Riikinkukko ja Kalkkuna	=	=	64.

Repokettu ja Pääsi	=	=	64.
Kärpänen	=	"	65.
Papukoija Meisäsa	=	"	—
Naisapina	"	"	66.
Nahanvaihtaja ja Lumunpeningi	=	"	67.
Moppa ja Lammaspaimenkoira	=	"	—
Ukkotuuma, urosa Kissa ja Talon-			
isändä	=	"	68.
Susi ja Koira	=	"	69.
Palokärki ja Korppi	=	"	70.
Punakupulindu ja Käki	=	"	71.
Hijren viisas neuvo	=	"	73.
Päärlynkalastaja	=	"	—

Saakkunan eli Sadun sikiämifestä ja sen hyödytyksestä totuuden ohja-	=	"	74.
tesssa			

Lisä-Liitös.

Erinmutkainen Warkaus	=	"	76.
Juohumisia	=	"	78.

Djennuxia Kirjanpainossa
joutunein wikoin suhtein.

Lehdennp.	Natt	Swiso.	Lue.
10	1	Korjankokouressa	Kirjankokouressa.
10	13	Tutkistelemiseen	Tutkistelemiseen.
10	20	ajattelewaïsesi	ajattelewaïsesi.
13	15	Kuiga monda in- himmillistä	Kuiga monda in- himmillistä.
15	20	Pistijäi een	Pistijäiseen.
19	1	kernasti	kernaasti.
19	2	me	me.
19	4,5	Tierikkajainen	Tienrikkoja.
20	19	wastaau	wastaa.
24	25	pidettelet	pidättelet.
29	14	lähättää	lähertää.
31	10	inhimmielistä	inhimillistä.
32	18	pahenaifi	pahenaissi.
33	16	pitää	pidää.
34	19	ulkonaiseen	ulkonaiseen.
42	3	järkähdämätä	järkähdämätä.
—	4	siwellens	siwellensä.
47	15	teida	teille.
56	3	ylöswetänyt	ylöswedännyt.
63	19	yri	yri.
64	9	pos	pos.

Lehdenp. Nati.	Seisoo.	Lue.
69 s 10 s	ustalba	s ustalbaa.
71 s 18 s	jolba	s joilba.
72 s 5 s	päälle	s päälleji.
— s 19 s	frn	s sen.
77 s 20 s	itsellen	s itsellensä.
91 s 1 s	waitioleminen	s waitioleminen.
95 s 10 s	49.	s 48.

Jos vielä muita Kirjanpainon wi-
koja ilmistysi ja edestulisi, mahdaa Lu-
kia nöyremmittäin itse lukeisfansa ne
ojennella.

~~318. VII. 117.~~

~~318. VII. 111.~~

332 X

Suom. lasten kirj. 3.
Hornborg

